

πρώτο πλάνο

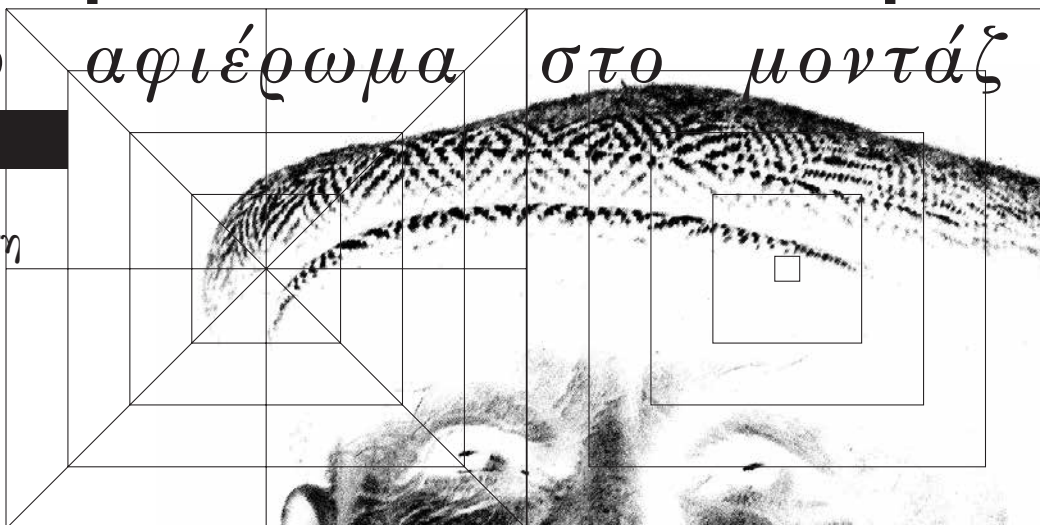
ΚΟΥΣΕ ΚΑΤΙ

Τα μεγάλα ψαλίδια του σινεμά

Ένα μεγάλο αφιέρωμα στο μοντάζ

Η σπουδαία άγνωστη πρώτη γυναίκα σκηνοθέτις της Βουλγαρίας

ΜΠΙΝΚΑ ΖΕΛΙΑΣΚΟΒΑ

ΓΡΑΦΟΥΜΕ
ΞΑΝΑ
ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ
ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

ZAN PENOVAP

IN THE CUT

Φ Ε Σ Τ Ι Β Α Λ
Κ Ι Ν Η Μ Α Τ Ο Γ Ρ Α Φ Ο Υ
Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η Σ

➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ **#tiff62**
4-14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

EDITORIAL

Του Ορέστη Ανδρεαδάκη

Μια εποχή χωρίς εποχές

Δεν θα ξεχάσω ποτέ πώς άρχισε αυτή η εποχή. Ήταν 3 Μαρτίου 2020, Καθαρά Δευτέρα, όταν αποφασίσαμε να αναβάλουμε το 22ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ. ♦♦ Δεν θα ξεχάσω όμως και τον αμέσως επόμενο σταθμό της: 24 Ιουνίου 2021. Την πρεμιέρα της επιστροφής μας στην προβλήτα του Λιμανιού. Και μετά τις προβολές στα θερινά, τον κόσμο που άρχισε να ξαναβλέπει σινεμά στον φυσικό του χώρο, τη χαρά, τη γιορτή, τις αναπάντεχες συναντήσεις, την ανθρώπινη επαφή, τις δειλές χειραφίτες και τα ακόμη πιο δειλά φιλιά. ♦♦ Ούτε βέβαια πρόκειται να ξεχάσω την ημερομηνία της λήξης: από το χάραμα της 4ης Ιουλίου μέχρι την τυπική ολοκλήρωση του Φεστιβάλ το ίδιο βράδυ, τότε που όλοι μας είπαμε ένα μεγάλο «ουφ» και αρχίσαμε να ονειρευόμαστε ξανά, προετοιμάζοντας το Φεστιβάλ του Νοεμβρίου. ♦♦ Ήμασταν πια σε μια νέα εποχή. Μια εποχή χωρίς κανόνες. Γι' αυτό και το φετινό μας μόντο, όπως και ο τίτλος της καθιερωμένης έκθεσης, είναι παρμένα από την ταινία *Ο κανόνας του παιχνιδιού* του Ζαν Ρενουάρ. ♦♦ Τι να τους κάνουν όμως τους κανόνες σε μια εποχή που επιβάλλει συνεχώς την επαναδιατύπωσή τους. Μια εποχή

που σβήνει και γράφει κανόνες κάθε μέρα. Μια εποχή χωρίς εποχές. ♦♦ Στην πραγματικότητα, αυτό που βιώνουμε εδώ και είκοσι μήνες δεν είναι παρά η κατάργηση των, μέχρι τώρα εύθραυστων, γραμμών που ένωναν ή χώριζαν τις ζωές μας από τους κανόνες. Την απουσία κανόνων και ίσως την άρνησή μας να συντάξουμε και να αποδεχτούμε νέους. ♦♦ Είναι μια εποχή αυθάδης, η οποία συγγράφει το σενάριο της ταινίας της καθώς αυτή παίζεται σε μια φανταστική οθόνη, στον χώρο του εδώ και του ποτέ, στην εκπλήρωση του τίποτε. ♦♦ Κι όμως, μέσα σε αυτή την επαναλαμβανόμενη νύχτα κρύβεται και η δική μας αυθάδεια. Κρύβεται η στιγμή που κάποιος αποφασίζει να πραγματοποιήσει την ιδιωτική του τρέλα ή να συναντήσει ένα συλλογικό όνειρο που δεν έχει κανένα κανόνα, αλλά πολλά –μα πάρα πολλά– παιχνίδια. ♦♦ Ας τα παίζουμε λοιπόν, επιλέγοντας αυτούς ακριβώς τους κανόνες που ταιριάζουν στην ιδιωτική μας τρέλα και στο συλλογικό όνειρο της νέας εποχής. Της δικής μας εποχής.

i-D

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ
No 307
Νοέμβριος 2021
ISSN: 2529 1823

Διευθυντής Έκδοσης: Ορέστης Ανδρεαδάκης

Αρχισυντάκτρια: Δήμητρα Νικολοπούλου

Επιμέλεια: Γιώργος Παπαδημητρίου

Συντακτική ομάδα: Τίνα Αντωνάκου, Δημήτρης Κερκινός, Γιώργος Κρασσακόπουλος, Γιάννης Σμοΐλης, Αγγελική Στελλάκη

Συνεργάτης τεύχους: Πασκάλ Μεριζό

Σχεδιασμός-Σελιδοποίηση: Γιάννης Καρλόπουλος,
Βιργινία Χριστάκου, Ιζόλδη Τσαγκαράκη,
Karlopoulos & Associates

Εκτύπωση: Καθημερινές Εκδόσεις Μονοπρόσωπη ΑΕ

Υπεύθυνη σύμφωνα με τον νόμο: Ελίζ Ζαλαντό

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ της ΟΝΤΡΕ ΝΤΙΓΟΥΑΝ

δεν είναι τίποτα λιγότερο
από μια ταινία-γεγονός

Το φιλμ που βραβεύτηκε με το Χρυσό Λιοντάρι στο Φεστιβάλ Βενετίας θα είναι η ταινία έναρξης του 62ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Του Γιώργου Κρασσακόπουλου

■ Μια ταινία εποχής, που θα μπορούσε δυστυχώς να διαδραματίζεται σε πολλές γωνιές του κόσμου ακόμη και σήμερα, το *L'Événement* είναι βασισμένο στο ομότιτλο και εν πολλοίς αυτοβιογραφικό βιβλίο της Ανί Ερνό. Βρισκόμαστε στην δεκαετία του '60. Η 23χρονη Αν είναι έγκυος σε μια χώρα και σε μια εποχή που τιμωρεί την έκτρωση με ποινή φυλάκισης. Οι επιλογές της, επομένως, είναι μετρημένες: είτε θα προχωρήσει με την εγκυμοσύνη της, κάτι που θα σημαίνει το τέλος της φοιτητικής ζωής και της ελευθερίας της, είτε θα βρει έναν άλλο, παράνομο, τρόπο για να την τερματίσει. ■ Αυτό το θεμελιώδες κι αναφαίρετο δικαίωμά της, που τότε χαρακτηριζόταν ως έγκλημα, θα δώσει στην Οντρέ Ντιγουάν την ευκαιρία να πλάσει ένα φιλμ μαχητικό, σπαρακτικό, αλλά και γεμάτο δύναμη, που δεν γίνεται καταγγελτικό, που δεν δραματοποιεί υπερβολικά και καταγράφει με απόλυτη καθαρότητα και επώδυνη αλήθεια τόσο την κοινωνική πραγματικότητα όσο και την ιατρική και νομική αναλγησία μιας όχι και τόσο μακρινής εποχής. Με την αίσθηση μιας ταινίας θρίλερ καθώς ο χρόνος κυλά απειλητικά κι όλος ο κόσμος μοιάζει

να είναι εναντίον της νεαρής ηρωίδας, το φιλμ της Ντιγουάν χτίζει αριστοτεχνικά την ένταση σε πολλαπλά επίπεδα. ■ Παράλληλα, η πρωταγωνίστριά του, η Αναμαρία Βαρτολομέι, δίνει μια σπουδαία, μαγνητική ερμηνεία στον κεντρικό ρόλο, αποτυπώνοντας μια απόλυτα μοντέρνα και συνειδητοποιημένη ηρωίδα, την οποία δεν έχεις άλλη επιλογή παρά να ακολουθήσεις με κομμένη την ανάσα. ■ Κάπως έτσι, το *Γεγονός* δεν είναι τίποτα λιγότερο από μια από τις καλύτερες ταινίες της χρονιάς, ένα φιλμ συγκλονιστικό και απαραίτητο, που τοποθετεί τον άνθρωπο στο κέντρο του, μιλώντας με λογική, συναίσθημα και σπουδαία κινηματογραφική τέχνη για κάτι ουσιαστικό και σημαντικό, κάτι ακόμη πιο σημαντικό κι από την ίδια την ιστορία που ξεδιπλώνει: την ανθρώπινη δύναμη και το δικαίωμα στην προσωπική ελευθερία.

↑ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

◆ Η ταινία θα κυκλοφορήσει στις ελληνικές αίθουσες σε διανομή της Rosebud.21

ΓΡΑΦΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ

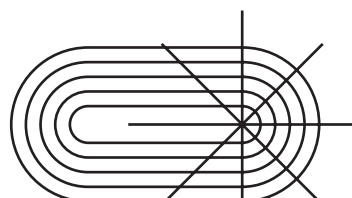
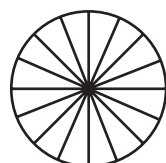
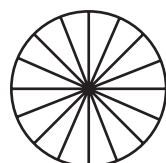
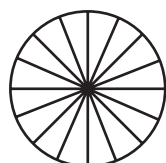
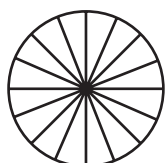
Επιμέλεια-μετάφραση: Γιώργος Παπαδημητρίου

Το 62ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου εμπνέεται από τον αριστουργηματικό Κανόνα του παιχνιδιού και αφουγκράζεται τα συγκλονιστικά ζητήματα που φέρνει στο προσκήνιο. Προφητικό, διορατικό και ριζοσπαστικό, το φιλμ του Ζαν Ρενουάρ αποτελεί την ιδανική πυξίδα για την εποχή μετάβασης σε έναν καινούργιο και άγνωστο κόσμο, την οποία βιώνουμε σήμερα.

Ο κανόνας του παιχνιδιού, που θα προβληθεί στο πλαίσιο του 62ου Φεστιβάλ, μας έδωσε την ευκαιρία να ζητήσουμε από τον Πασκάλ Μεριζό, δημοσιογράφο του Nouvel Observateur και κριτικό κινηματογράφου, να αναλύσει τους λόγους που καθιστούν τη συγκεκριμένη ταινία ένα από τα πιο διαχρονικά διαμάντια του κινηματογράφου. Παράλληλα, δέκα νέοι εικαστικοί –οι οποίοι αποκαλύπτουν τι τους εντυπωσίασε στην ταινία του Ρενουάρ– αντλούν

ελεύθερη έμπνευση και φιλοτεχνούν ισάριθμα έργα για την πρωτότυπη έκθεση του Φεστιβάλ. Η έκθεση, που πραγματοποιείται σε συνδιοργάνωση με το MOMus-Πειραματικό Κέντρο Τεχνών, θα εγκαινιαστεί στις 6 Νοεμβρίου, στον πρώην Βρεφονηπιακό Σταθμό (Προβλήτα Α', Λιμάνι Θεσσαλονίκης), ενώ μετά την ολοκλήρωση του Φεστιβάλ θα ταξιδέψει και στην Αθήνα, όπου θα φιλοξενηθεί στο The Project Gallery.

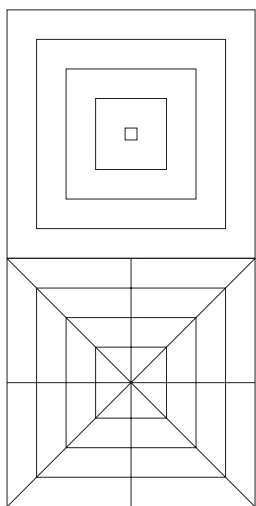
ΞΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

«Σε αυτό τον κόσμο, η πιο μεγάλη φρίκη είναι ότι ο καθένας έχει τους λόγους του»

του Πασκάλ Μεριζό*

Σπάνια συναντά κανείς λογοτεχνικά, μουσικά ή κινηματογραφικά έργα όπως *Ο κανόνας του παιχνιδιού*, τα οποία στρογγυλοκάθονται στο σημείο τομής ανάμεσα στο προσωπικό πεπρωμένο και την ιστορία του κόσμου μας. Αυτό ακριβώς το αντάμωμα, διακριτικό αλλά την ίδια στιγμή παθιασμένο, είναι που χαρίζει στην ταινία του Ζαν Ρενουάρ έναν τόσο σύνθετο χαρακτήρα. Την εποχή που ξεκίνησαν τα γυρίσματα, τον Νοέμβριο του 1938, ο Ζαν Ρενουάρ είχε μόλις συμπληρώσει 44 χρόνια ζωής. Τον Ιούνιο του 1937, με την ταινία *Η μεγάλη χίμαιρα*, γνώρισε ανεπανάληπτη επιτυχία σε παγκόσμια κλίμακα, έπειτα από πολλά χρόνια όπου είχε βιώσει μονάχα ματαιώσεις, απογοητεύσεις, αλλά και απουσία αναγνώρισης για το σπουδαίο του έργο. Ήδη από τότε είχε ρίξει γέφυρες στο Χόλιγουντ, οι οποίες όμως δεν είχαν αποφέρει ακόμη καρπούς.

Ο Ρενουάρ επιθυμεί διακαώς να φύγει, και αυτή η επιθυμία του θα φουντώσει ακόμη περισσότερο όταν, ενόσω γύριζε τον *Κανόνα του παιχνιδιού*, εγκατέλειψε τη Μαργκερίτ Ουγιέ –σύντροφο, μοντέζ και στενή συνεργάτιδά του– για την Ντιντό Φρερ. Βραζιλιάνα, κόρη διπλωμάτη, πολύγλωσση και –σε αντίθεση με την Μαργκερίτ– άριστα καταρτισμένη στη δουλειά της, αλλά και μάχιμη κομμουνίστρια, η Φρερ δεν ανήκει στη στενή κλίμα του γαλλικού σινεμά, με

την οποία διατηρεί σχέσεις αμοιβαίας αντιπάθειας. Αναμένοντας το πολυπόθητο κάλεσμα από το Χόλιγουντ, ο Ρενουάρ απαντά θετικά στην πρόταση μιας ιταλικής εταιρείας παραγωγής, με διευθυντή τον Βιτόριο Μουσολίνι, γιο του Μπενίτο Μουσολίνι, να σκηνοθετήσει για λογαριασμό της μια κινηματογραφική μεταφορά της *Τόσκα*, στη Ρώμη. Όλα αυτά συμβαίνουν προτού γυρίσει τον *Κανόνα του παιχνιδιού*, μια ταινία που αποτέλεσε για τον ίδιο μέγιστη πρόκληση σε πολλαπλά επίπεδα. Αρχικά, επειδή για πρώτη φορά μετά το 1934 και το *Τονί*, αναλαμβάνει την παραγωγή

μιας δικής του ταινίας, γεγονός κάθε άλλο παρά σύνηθες για έναν σκηνοθέτη στο κινηματογραφικό τοπίο της εποχής. Πάνω απ' όλα, όμως, επειδή θα ερμηνεύσει ο ίδιος έναν από τους πρωταγωνιστικούς ρόλους.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, θαρρείς για να γίνει ακόμη πιο δύσκολο το εγχείρημα, ο Ρενουάρ δεν είχε τον χρόνο να εντρυφήσει στο σενάριό του, όπως το συνήθιζε.

Τα γυρίσματα έπρεπε να ξεκινήσουν το συντομότερο δυνατόν, ασχέτως αν στην πορεία οι δυσμενείς καιρικές συνθήκες, καθώς και διάφορα απρόοπτα, προκάλεσαν πολλές αναβολές και καθυστερήσεις. Η ηθοποιία υπήρξε το διαχρονικό απωθημένο του Ρενουάρ, ο οποίος ένιωθε επισκιασμένος από τον μεγάλο αδερφό του,

Πιερ Ρενουάρ, έναν αληθινά σπουδαίο ηθοποιό. Ο Ζαν είχε εμφανιστεί σε ταινίες που σκηνοθέτησε ο ίδιος και παλαιότερα: ένα σύντομο πέρασμα από την *Εκδρομή στην εξοχή*, ένα λίγο μεγαλύτερο στην ταινία *Το ανθρώπινο κτήνος*. Αυτή τη φορά, όμως, επωμίζεται έναν ρόλο κομβικό, καθώς στον Οκτάβ καθρεφτίζεται το όνειρο του ίδιου του Ρενουάρ να ακούει τους θεατές να τον επευφημούν. Στην πραγματικότητα, αν θέλουμε να κατανοήσουμε ποιος ήταν ο Ζαν Ρενουάρ, αρκεί απλώς να μελετήσουμε τον Οκτάβ. ★✱★✱ Κολλητός με όλους, φίλος των ανδρών, τόσο των συζύγων όσο και των παράνομων εραστών, ο εμπιστευτικός των γυναικών με τις οποίες είναι κρυφά ερωτευμένος και στις οποίες γίνεται στενός κορσές, πάντα όμως με ευγένεια. Ένας μουσικοκριτικός που θα έδινε τα πάντα για να είναι μαέστρος σε ορχήστρα, που μεταμορφώνεται στη διάρκεια μιας ξέφρενης γιορτής σε σκηνοθέτη, τρυπώντας σε μια φορεσιά αρκούδας την οποία αδυνατεί μετέπειτα να βγάλει από πάνω του. Ο Οκτάβ είναι ο Ζαν. Ο Οκτάβ είναι ο Ρενουάρ την εποχή που γυρίζει τον *Κανόνα του Παιχνιδιού*. ★✱★✱ Αργότερα, πολύ αργότερα, ο Ρενουάρ θα αναλογιστεί εκείνες τις εβδομάδες των γυρισμάτων, δηλώνοντας: «Αυτό που είναι ενδιαφέρον, όσον αφορά την ταινία, είναι η χρονική συγκυρία στην οποία τη γύρισα, στο διάστημα που μεσολάβησε ανάμεσα στη Συμφωνία του Μονάχου και στο ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Την εποχή, δηλαδή, που αισθανόμουν πέρα για πέρα αποσβολωμένος και πανικόβλητος από τη στάση που τηρούσε μια μεγάλη μερίδα της κοινωνίας στη Γαλλία, στην Αγγλία, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο. Εκείνη τη στιγμή, μου φάνηκε ότι ο πιο ταιριαστός τρόπος για να σχολιάσω την κατάσταση που επικρατούσε ήταν να μην κάνω την παραμικρή αναφορά σε αυτό που συμβαίνει πραγματικά, να διηγηθώ μια ιστορία χαλαρών ηθών, αντλώντας έμπνευση από τον Μπομαρσέ και τον Μαριβό, ανατρέχοντας στους κλασικούς συγγραφείς και στη παράδοση της γαλλικής κωμωδίας. ★✱★✱ Όλα αυτά είναι σίγουρα αληθή, κανείς όμως δεν μπορεί να βάλει το χέρι του στη φωτιά πως ο Ρενουάρ είχε προβλέψει με ακρίβεια το τι θα επακολουθήσει. Αυτό που είναι βέβαιο, πάντως, είναι ότι απεικονίζει μια κοινωνία που έχει πάρει τον κατήφορο, μια κοινωνία εκφυλισμένη, που γλεντοκοπά μέχρι τελικής πτώσης την ίδια στιγμή που η πυρκαγιά μαίνεται ακριβώς παραδί-

πλα και ετοιμάζεται να καταστρέψει τα πάντα. Με χαρακτηρισ που τρέχουν ο ένας πίσω από τον άλλο, που καμώνονται πως αγαπιούνται, που κοροϊδεύουν αλλήλους μα πάνω απ' όλα τον εαυτό τους, που προσπαθούν επίμονα να μην αντικρίσουν αυτό που συμβαίνει ολόγυρά τους. Στην ταινία, όλοι αυτοί οι χαρακτήρες δεν είναι τίποτα περισσότερο από σκιές που περιφέρονται στους τοίχους ενός πύργου, με ταιριαστή συνοδεία τη μουσική του Μότσαρτ. ★✱★✱ Ο Οκτάβ, ωστόσο, δεν ανήκει σε αυτό τον κόσμο, όσο κι αν παίρνει μέρος στη γιορτή, όσο και αν μοιράζεται ορισμένες απολαύσεις με τους προύχοντες και τους ισχυρούς, οι οποίοι τον θέλουν δίπλα τους, χωρίς να τον θεωρούν έναν από αυτούς, μόνο και μόνο επειδή είναι αξιαγάπητος και συμπληρώνει ιδανικά το σκηνικό. Κι αυτό που τον βασανίζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο είναι η οδυνηρή διαπίστωση ότι «ο καθένας έχει τους λόγους του». Η συγκεκριμένη φράση επανέρχεται πολλές φορές στην ταινία, όχι πάντοτε αυτόνομη, αλλά σε διατυπώσεις όπως η παρακάτω: «Σε αυτό τον κόσμο, η πιο μεγάλη φρίκη είναι ότι ο καθένας έχει τους λόγους του». Όπως είναι φανερό, ο Οκτάβ έχει υπερβεί το στάδιο μιας απλής διαπίστωσης. Ο Οκτάβ μετανιώνει, θλίβεται, ανησυχεί. ★✱★✱ Οι σκέψεις αυτές κάνουν τη ζωή μαρτύριο για τον Οκτάβ. Πώς είναι δυνατόν να πάρεις θέση, να διαλέξεις πλευρά, αν όλος κόσμος έχει τους λόγους του; Πώς να πορευτεί κανείς στη ζωή; Ιδίως σε μια εποχή που ο κόσμος ολόκληρος είναι έτοιμος να τιναχτεί στον αέρα. Ο Οκτάβ θέτει τα παραπάνω ερωτήματα, χωρίς στην πραγματικότητα να τα εκφράζει ανοιχτά, ενώ και η ταινία δεν προσφέρει κάποια απάντηση, αν υποθέσουμε φυσικά ότι υπάρχει. Παράλληλα, ο Ζαν Ρενουάρ αναρωτιέται και ο ίδιος τι πρέπει να κάνει. Να παραμείνει στη Γαλλία; Να φύγει; Αν ναι, για πού; Για την Ιταλία του Μουσολίνι; Για την Αμερική του Χόλιγουντ; Τους μήνες που ακολούθησαν την ολοκλήρωση της ταινίας, ο Ρενουάρ θα αποφύγει οποιαδήποτε αμετάκλητη απόφαση, την οποία θα λάβει τελικά μονάχα αφότου η χώρα του κατακτηθεί από τη ναζιστική Γερμανία. Είχε φτάσει πλέον η στιγμή που τόσο καιρό προσπαθούσε να αναβάλει. Για καλή του τύχη, το Χόλιγουντ τού ανοίγει τις πόρτες. Ο ίδιος σπεύδει να αποδεχτεί την πρόσκληση. Όπως φάνηκε, η επιλογή του ήταν μάλλον σοφή. Σε αυτό ακριβώς το σημείο, ή μάλλον και σε αυτό το σημείο, αντιλαμβάνεται κανείς πόσο μοντέρνος και διαχρονικός είναι ο *Κανόνας του παιχνιδιού*. Γιατί συνομιλεί με την εποχή του. Γιατί συνομιλεί και με τη δική μας. ★✱★✱

✱ Ο Πασκάλ Μεριζό είναι δημοσιογράφος, κριτικός κινηματογράφου και συγγραφέας από τη Γαλλία. Έχει εργαστεί στην εφημερίδα *Le Monde* και στο περιοδικό *Le Point*, ενώ από το 1997 είναι σταθερός συνεργάτης του διάσημου περιοδικού *Le Nouvel Observateur*. Επιπλέον, για σειρά ετών συμμετείχε στην επιλογή ταινιών για το διαγωνιστικό πρόγραμμα του Φεστιβάλ των Καννών.

①

②

③

④

⑤

Οι εικαστικοί που συμμετέχουν στην **ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ** μιλούν για τον **ΚΑΝΟΝΑ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ**

① ΜΑΡΙΝΑ ΒΕΛΗΣΙΩΤΗ → Έργο: *Game Flag: Your Day is Done, with Game Bag Full and Empty Gun* «Έχοντας δει την ταινία πριν χρόνια, η σκηνή η οποία μου είχε αποτυπωθεί πιο έντονα ήταν αυτή του κυνηγιού. Βλέποντας ξανά την ταινία τώρα, η αίσθηση και η ανάμνηση από την πρώτη θέαση επιβεβαιώθηκαν: και πάλι θεωρώ τη συγκεκριμένη σκηνή την πιο δυνατή στιγμή της ταινίας. Πάνω σε αυτό το κομμάτι της ταινίας είναι στημένο και το έργο μου. Το κομμάτι του θανάτου, ένας ερωτικός αγώνας που διαποτίζεται με θάνατο είτε σε συμβολικό επίπεδο είτε κυριολεκτικά, μέσα από μια σκηνή κυνηγιού, σαν το λάβαρο ενός επερχόμενου πολέμου».

② ΝΙΚΟΛΑΣ ΒΕΝΤΟΥΡΑΚΗΣ → Έργο: *XXXIX. The Rules of the Game*. → «Την ταινία την είδα πέντε φορές σε διάστημα δύο εβδομάδων. Σε κάθε θέαση, διαφορετικά στοιχεία της ξεπρόβαλαν και με κάποιον τρόπο προσέθεταν επίπεδα, τα οποία δεν είχα προσέξει αρχικά. Ωστόσο, μία σκηνή είναι αυτή που κάθε φορά παρέμενε κυρίαρχη: ο θάνατος του λαγού σε απόλυτη σιγή. Σε μια ταινία όπου ο ήχος, οι φωνές, η μουσική δηλώνουν συνεχώς τη παρουσία τους, η στιγμιαία απουσία τους μού εντυπώθηκε με μεγάλη ένταση και, κατά κάποιον τρόπο, με κατεύθυνε στη παραγωγή του δικού μου έργου».

③ ΞΕΝΙΑ ΒΗΤΟΥ → Έργο: *Octaves Reflection* «Μια τέλεια οκτάβα, ή του ήχου μια στροφή / μια γραμμή στην αιωνιότητα, όχι η αρχή-η επιστροφή. Τρέμει ένα ερώτημα πιασμένο σε ιστό / ώσπου να πεθάνουμε θα παίζει αυτό το θεατρικό. Είδωλα σπασμένα θα σου λείπουν τρομερά / αντιλαλεί το είδωλό σου, τα λάθη σου; Ή τα σωστά; Οι κυνηγοί είναι πια κυνηγημένοι, θέαμα για τον καθένα / κι εγώ τώρα αναρωτιέμαι τι θα κάνω χωρίς εμένα».

④ ΚΥΡΙΑΚΗ ΓΟΝΗ → Έργο: *Το παιχνίδι 2021* «Ολόκληρη η ταινία ήταν μια έκπληξη, με την εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στη φάρσα και την τραγωδία, την εκπληκτική διαχείριση του χώρου και του ήχου. Αν πρέπει να ξεχωρίσω μια σκηνή, θα διάλεγα τη σκηνή με το κυνήγι στην εξοχή. Την είδα πολλές φορές και την έχω μνημονεύσει ακόμη περισσότερες. Η σκηνοθεσία και ο ήχος είναι σε υποδειγματικό επίπεδο. Η ταινία συνοψίζει εξαιρετικά, σε αυτό το τετράλεπτο με τον απίστευτο ρυθμό, δύο χαρακτηριστικά του σύγχρονου κόσμου: την ταξική ανισότητα και την (εσφαλμένη) αίσθηση ότι ο άνθρωπος ως ανώτερο ον μπορεί να ελέγξει τη φύση. Η σύνδεση με το εδώ και το τώρα, με το δικό μας παρόν, είναι σχεδόν αναπόφευκτη».

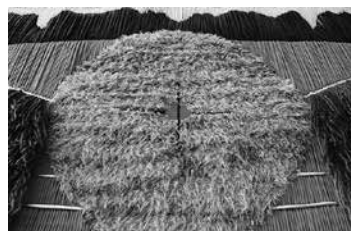
⑤ ΣΤΑΘΗΣ-ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΟΥΛΙΑΣ → Έργο: *Στον πύργο (In the Tower)* «Το στοιχείο που με ενέπνευσε στην ταινία αυτή είναι η σταδιακή κατάρρευση των ισορροπιών και τελικά το χάος που προκλήθηκε με την απρόσμενη είσοδο ενός φτωχού χωρικού, του Marceau σε έναν κύκλο μεγαλοαστών και διάσημων. Υπήρχε φυσικά το υπόβαθρο για μια τέτοια κατάρρευση και για άλλους λόγους, όπως ερωτικές αντιζηλίες, ωστόσο κατά τη γνώμη μου είναι η άφιξη του Marceau το ελάχιστο κρίσιμο σημείο που πυροδότησε τη σταδιακή μετάβαση προς μια κατάσταση εκτός ισορροπιών. Ένα τέτοιο στοιχείο πυροδότησης ήταν απαραίτητο για την εξέλιξη της πλοκής ως η ελάχιστη εκείνη αρχική ανατάραξη που φέρνει τη φουρτούνα αλλά και ως η διάρρηξη ενός κλειστού κυκλώματος».

Διάρκεια έκθεσης στη Θεσσαλονίκη: 6/11/2021-6/12/2021.

Ωράριο λειτουργίας 6/11/2021-14/11/2021: 10πμ-10μμ.

Ωράριο λειτουργίας 15/11/2021-6/12/2021:10πμ-6μμ (εκτός Δευτέρας).

Διάρκεια έκθεσης στην Αθήνα: 16/12/2021-16/1/2022.

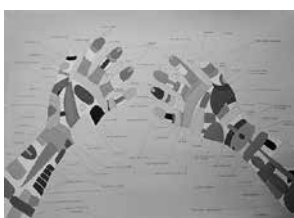
①

②

③

④

⑤

⑥

⑦

⑧

⑨

⑩

⑥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΓΚΑΝΙΩΤΗΣ → Έργο: *Η ζωή ως μια σκηνή θεάτρου (Life is a Stage)* → «Αυτό που με συνεπήρε στην ταινία είναι η φρεσκάδα και η παιχιδιάρικη διάθεση με την οποία προσεγγίζει το θέμα της, δίνοντας την αίσθηση ότι τη δημιούργησε μια παρέα, στοιχείο ιδιαίτερα εμφανές στη σκηνή της αυτοσχέδιας παράστασης, όπου οι πρωταγωνιστές μεταμφιέζονται. Στο έργο μου ανακατασκευάζω αυτή τη σκηνή, δημιουργώντας μια τρισδιάστατη κατασκευή-μακέτα σκηνικού, που περιλαμβάνει μια κλασική θεατρική σκηνή με ένθετα στοιχεία, σκελετούς ανθρώπων και ζώων, που πυροδοτούν μια αίσθηση ανοίκειου. Εντός της σκηνής, οι χαρακτήρες αιωρούνται, μετέωροι, τις παραμονές της επικείμενης καταστροφής. Στο φόντο, η πιο τραγική στιγμή του πολέμου, η έκρηξη της ατομικής βόμβας. Γιατί, τελικά, δεν είναι όλα στη ζωή θέατρο!».

⑦ ΣΟΦΙΑ ΣΤΕΒΗ → Έργο: *What is natural nowadays* → «Απόλαυσα ιδιαίτερα το πόσο “ξεδιάντροπα” ο σκηνοθέτης αναδεικνύει τη βλακεία και τον εγωισμό των χαρακτήρων (στην ουσία, ανθρωπίνων στερεοτύπων) της ταινίας. Επίσης, ιδιαίτερη εντύπωση μου έκαναν η εναλλαγή της δυναμικής των σχέσεων μεταξύ του προσωπικού και των αφεντικών τους. Ο Ρενουάρ κατάφερε να κάνει μία ταινία ανάλαφρη, αλλά συγχρόνως φιλοσοφική. Άνθρωποι, παιχνίδια, κανόνες, στο χείλος της καταστροφής του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Παραλληλίζοντας την ταινία με τη σημερινή εποχή, ο άνθρωπος ποτέ δεν είχε περισσότερα “παιχνίδια”, περισσότερες σχέσεις. Παρόλα αυτά, αποξενωνόμαστε και αδρανοποιούμαστε, ενώ γνωρίζουμε καλά τους πολέμους που έχουμε να αντιμετωπίσουμε».

⑧ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ → Έργο: *The Human Condition series* → «Ο κανόνας του παιχνιδιού είναι μια ταινία που βρίσκει κέντρο, με την έννοια ότι πραγματεύεται το συνολικό ζήτημα του ανθρώπου, το υπαρξιακό. Ο διαρκής κορεσμός, το ανικανοποίητο και εντέλει η ματαιότητα οδηγούν σε μια μάχη

για κυριαρχία, στο ψέμα, στην αδικία: διαχρονικά χαρακτηριστικά που εκφράζονται κοινωνικά και προσωπικά με τη γλώσσα της εκάστοτε εποχής. Με αυτή τη λογική, η ταινία μιλά και για το σήμερα, όπου η στρεβλή χρήση επιρροή της τεχνολογίας έχει επιταχύνει την εξάπλωση παρόμοιων φαινομένων σε μαζικό επίπεδο, πέρα από ταξικούς διαχωρισμούς, πυροδοτώντας τη μάστιγα της εποχής μας, η οποία δεν είναι άλλη από τη μελαγχολία».

⑨ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΑΤΑΡΧΗΣ → Έργο: *Ο κανόνας του παιχνιδιού, 1939-2021 (The Rules of the Game, 1939-2021)* → «Αυτό που με ενέπνευσε από την ταινία είναι η παιγνιώδης πλοκή που απεικονίζεται σε ασπρόμαυρο, στοιχείο που χρησιμοποιώ και στο έργο μου. Την πιο έντονη αίσθηση μου άφησε η εμβληματική σκηνή του κυνηγιού, με τον αλληγορικό της χαρακτήρα, καθώς και η σκηνή της γιορτής στην έπαυλη, με το τόσο ευρηματικό θεατρικό σκηνικό και τα τόσο ταιριαστά κοστούμια. Το θέμα που θίγει η ταινία, με αυτόν τον μάλλον καυστικό τρόπο, για την κατάπτωση και την υποκρισία μιας κοινωνίας σε κρίση και μιας ελίτ εγκλωβισμένης στη δική της πραγματικότητα, διατρέχει τη λογική του έργου μου και αποτυπώνεται μεταφορικά στις χειροπέδες».

⑩ ΝΤΟΡΕΪΝΤΑ ΤΖΟΓΚΟΥ → Έργο: *Το κυνήγι (The Hunt)* → «Το έργο δημιουργήθηκε με αφορμή τη σκηνή που μου έμεινε αξέχαστη, αυτή του κυνηγιού, όπου το υπηρετικό προσωπικό, ντυμένο στα ολόλευκα, “προσκαλεί” με καλάμια τα θηράματα να αποκαλυφθούν στους καλοντυμένους κυνηγούς, που μοιάζουν να έρχονται από μια διαφορετική, εξωπραγματική διάσταση. Έντονοι κραδασμοί, ρυθμικός βηματισμός, συγχρονισμένη κίνηση, ανησυχία... Στην ταινία, το λευκό ένδυμα κάνει το προσωπικό να ξεχωρίζει μέσα στο δάσος αποτελώντας, θα έλεγε κανείς, μια προστατευτική ασπίδα από το τα πυρά. Αντιθέτως, στο έργο μου, η λευκή επένδυση των καλαμιών συνιστά παραπέμπει αλληγορικά στο σάβανο, μια έμμεση αναφορά στην απώλεια».

⑥

⑦

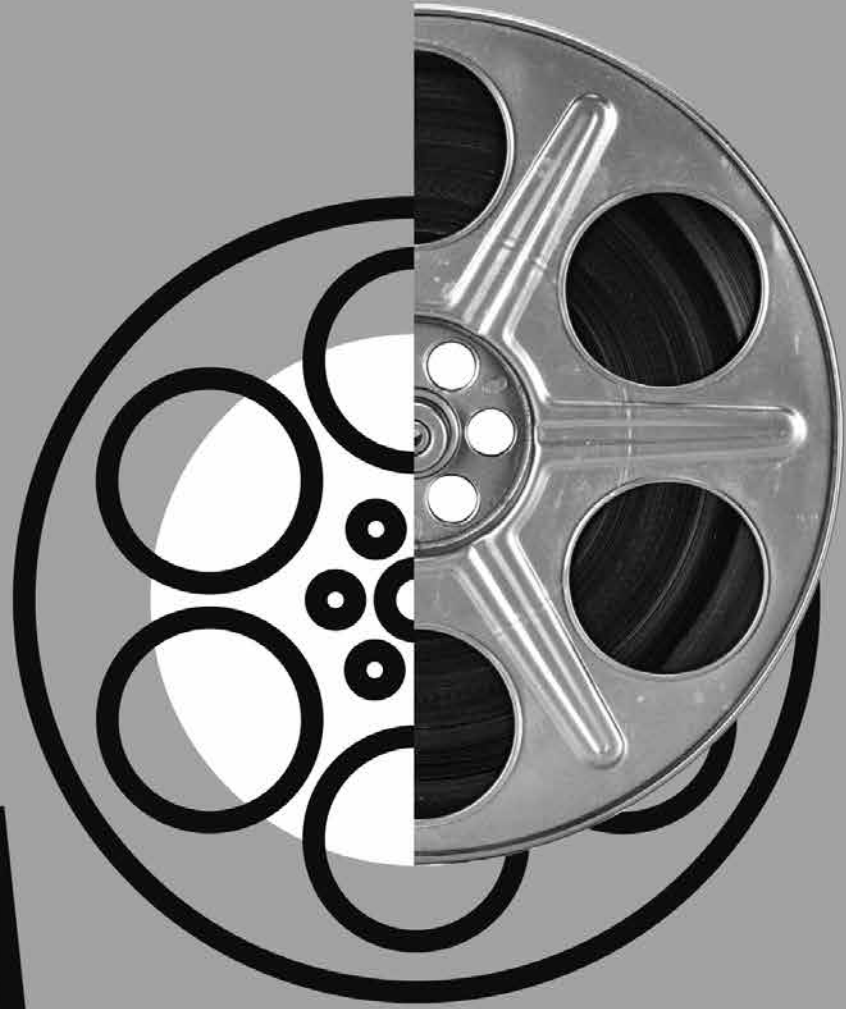
⑧

⑨

⑩

ΑΠΟ ΙΔΕΑ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

COSMOTΕ TV

**ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

cosmotetv.gr

ΟΜΙΛΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

↓ ↓ ↓ ΦΙΝΑΛΕ ΜΕ ΤΟ Παρίσι, 13ο Διαμέρισμα. ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΠΟΥ ΑΠΛΩΣ ΘΑ ΕΡΩΤΕΥΤΕΙΣ. ↓ ↓ ↓

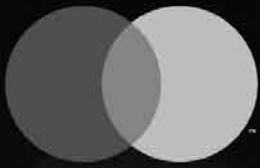
Το φιλμ του Ζακ Οντιάρ, βασισμένο σε graphic novel του Εϊντριεν Τομίνε, μπορεί να είναι ασπρόμαυρο αλλά χωρά όλη τη χρωματική παλέτα του πολύπλοκου σήμερα και τη μοναδικότητα του εδώ και τώρα, του εντός και του εκτός του καθενός μας. Μπορεί να διαδραματίζεται στο Παρίσι, αλλά με τον ίδιο τρόπο που οι ιστορίες που το ενέπνευσαν ήταν τοποθετημένες στην Αμερική, το *Παρίσι, 13ο Διαμέρισμα* μιλά με τον ίδιο άμεσο τρόπο σε κάποιους που ζουν στη Μονμάρτη ή στην Αριστοτέλους, στην Κυψέλη ή στο Σίλβερ Λέικ. Τέσσερις άνθρωποι -που θα μπορούσατε κάλλιστα να είστε εσείς- διασχίζουν τα σύνορα μεταξύ της φιλίας και του έρωτα σε ιστορίες που τρέχουν παράλληλα ή συναντιούνται κάθε τόσο, που συμβαίνουν μαζί αλλά και η καθεμία μόνη της, σε τόπους αληθινούς ή ψηφιακούς, σε συναισθηματικά τοπία που είναι γαλήνια ή τρικυμιώδη.

Ιστορίες έρωτα και ενηλικίωσης για ανθρώπους που, όπως σχεδόν όλοι μας σήμερα, δεν ορίζουν την ηλικία τους με τα κεράκια της τούρτας γενεθλίων, ειπωμένες με την καθαρότητα ενός διάφανου γυάλινου ποτηριού και τη φρεσκάδα του κρύου νερού που το γεμίζει. Γραμμένο από τον Ζακ Οντιάρ μαζί με τη Σελίν Σιαμά και τη Λέα Μίσιους, το *Παρίσι, 13ο Διαμέρισμα* κοιτάζει τον αληθινό κόσμο με μια πρισματική ματιά και παράλληλα χτίζει ένα δικό του κινηματογραφικό σύμπαν που είναι συγχρόνως αυτόνομο και συμπεριληπτικό, όσο ανάλαφρο κι όσο βαθύ χρειάζεται, τόσο ευφάνταστο όσο και αληθινό. Με τα πιο απλά υλικά, με μια δίχως περιττά στολίδια σκηνοθεσία, με ένα λεπτοδουλεμένο σενάριο και μια ομάδα ηθοποιών που δείχνουν να κατανοούν απόλυτα τους ήρωές τους, ο Ζακ Οντιάρ συνθέτει μια ταινία σαν ένα ρομαντικό τραγούδι. Από εκείνα που μπορεί να δείχνουν «ελαφρά», μα καταλήγουν να καθορίζουν τη ζωή σου.

Το Παρίσι, 13ο Διαμέρισμα, που ρίχνει την αυλαία του Φεστιβάλ, είναι μια ταινία για το πώς ζούμε και ερωτευόμαστε σήμερα.

του Γιώργου Κρασσακόπουλου

♦ Η ταινία θα κυκλοφορήσει στις ελληνικές αίθουσες σε διανομή της Cinobo.

SALONIKI INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL 04-14.II.2021

62nd THIES

Δες τον κόσμο διαφορετικά.

Κάνε την αρχή για κάτι *Ανεκτίμητο™*

Χρησιμοποίησε **Mastercard®**
για την αγορά εισιτηρίων του
62ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
και διεκδίκησε **διπλές προσκλήσεις.**

Mastercard,
Υπερήφανος Χορηγός
της Κινηματογραφικής
Μαγείας

Όροι και προϋποθέσεις στο [mastercard.gr/tiff21](https://www.mastercard.gr/tiff21)

Για πρώτη φορά στην ιστορία του, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσιάζει τρία διαγωνιστικά τμήματα:

το ΔΙΕΘΝΕΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

το ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΟΥΣ

ΓΕΙΤΟΝΕΣ

και το

>> Film Forward

Σε κάθε φεστιβάλ, λίγο πριν τη λήξη αρχίζουν τα κινηματογραφικά πονταρίσματα. Αναρωτιέσαι αν έχεις δει την ταινία που θα κερδίσει το μεγάλο βραβείο. Αναρωτιέσαι περισσότερο, όμως, αν έχεις προλάβει να δεις την ταινία που θα γίνει κομμάτι των καλύτερων σου αναμνήσεων. Ό,τι κι αν επιλέξουμε να δούμε,

ΠΟΝΤΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ Σ Ι Γ Ο Υ Ρ Α

της Αγγελικής Στελλάκη

Οι 14 ταινίες του Διεθνούς Διαγωνιστικού –ανάμεσά τους και τρεις ελληνικές– διεκδικούν τρία μεγάλα βραβεία: τον ΧΡΥΣΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ «Θόδωρος Αγγελόπουλος» που συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο 10.000 ευρώ, το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής → ΑΡΓΥΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ που προσφέρει χρηματικό έπαθλο 5.000 ευρώ και το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής για την Καλύτερη Σκηνοθεσία → ΧΑΛΚΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ που χαρίζει στον νικητή χρηματικό έπαθλο 3.000 ευρώ.

↑ FEATHERS

▶▶▶ Ταραγμένες οικογενειακές σχέσεις, παθιασμένοι έρωτες, μεταφυσικά στοιχεία, τα φαντάσματα του παρελθόντος πρωταγωνιστούν στις ταινίες του **ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ**. Μια περίπλοκη σεξουαλική σχέση βρίσκεται στο επίκεντρο της ταινίας του Χάρι Γούτλιφ Στ' αλήθεια, ενώ στους Προσκυνητές του Λαουρίνας Μπαρέισα δύο παλιοί γνώριμοι καλούνται να αντιμετωπίσουν τα φαντάσματα του παρελθόντος. Μία πισίνα σ' έναν τόπο που βρίσκεται αντιμέτωπος με τη λειψυδρία θα αποκαλύψει την κρίση στη σχέση ενός ζεύγους στη Σιωπηρή γη της Άγκα Βοσίνσκα, ενώ η Λίζα και ο Γκεόργκι αναζητούν ο ένας τον άλλο (και τον έρωτα) σε μια μικρή πόλη της Γεωργίας στο Τι βλέπουμε όταν κοιτάμε τον ουρανό; του Αλεξάντρ Κομπέριτζε. Αντιμέτωπος με δύσκολες οικογενειακές σχέσεις βρίσκεται ο ήρωας της ταινίας Moneyboys του Σι Μπι Γι, ενώ η ενηλικίωση βρίσκεται στον πυρήνα της ταινίας Τρυφερούδι του Σαμουέλ Τέϊς. Το μεταφυσικό στοιχείο συνδέεται με τη σεξουαλικότητα στην ταινία Η Κλάρα μόνη της Νάταλι Άλβαρες Μεσέν. Στο Κουτί του Λορένσο Βίγας, ένας έφηβος συναντά έναν άνδρα που μοιάζει με τον νεκρό πατέρα του, ενώ στη Φλέβα Χουσού του Ματέο Τορτόνε εργάτες εξαφανίζονται μυστηριωδώς, με τους ντόπιους να θεωρούν ότι ο θεός του χρυσού απαιτεί θυσίες. Η σχέση με τον τόπο εξερευνάται και στο Λευκό κτίριο του Καβίτς Νεάνγκ, στο οποίο ένας νεαρός άντρας έρχεται αντιμέτωπος με την προοπτική της κατεδάφισης του σπιτιού του όπου ζούσε για χρόνια στην Πνομ Πενχ. Στη Σκουριά του Χουάν Σεμπασιάν Μέσα, ένας άνδρας που ζει σε μια φυτεία καφέ θα συναντήσει παλιούς φίλους και γνωστούς σε μια τοπική γιορτή. ★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

↓ Η ΚΛΑΡΑ ΜΟΝΗ

← MONEYBOYS

← ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ

← ΣΚΟΥΡΙΑ

↖ ΤΡΥΦΕΡΟΥΔΙ

← ΦΛΕΒΑ ΧΡΥΣΟΥ

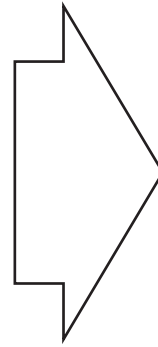
↙ ΤΟ ΚΟΥΤΙ

↖ ΛΕΥΚΟ ΚΤΙΡΙΟ

← ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΕΣ

**ΤΑΡΑΓΜΕΝΕΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ
ΣΧΕΣΕΙΣ, ΠΑΘΙΑΣΜΕΝΟΙ
ΕΡΩΤΕΣ, ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΤΑ
ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ ΣΤΙΣ
ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ.**

ΚΟΣΤΑ ΜΠΡΑΒΑ, ΛΙΒΑΝΟΣ ↓

Η ΒΕΡΑ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ
ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ →

ΜΙΚΡΟ ΣΩΜΑ →

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΚΑΒΟΥΡΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ
ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ
ΤΟΥ ΝΑ ΜΗ ΖΕΙΣ →

ΣΟΥΑΝΤ →

ΔΙΑΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΡΑΝΚ ↑

▶▶▶ Αντλώντας έμπνευση από τον μύθο του Μινώταυρου η ταινία *Bebia, à mon seul désir*, σε σκηνοθεσία της Τζουτζί Ντομπρασκούς, όπου η κεντρική ηρωίδα προσπαθεί να ενώσει με έναν μίτο τον τόπο θανάτου της γιαγιάς της με τη σορό της. Ένας τοπικός μύθος πρωταγωνιστεί και στην *Ιστορία του Βασιλιά Κάβουρα* των Αλέσιο Ρίτσο ντε Ρίγκι και Ματέο Τζόπις, όπου ηλικιωμένοι κυνηγοί αναπολούν την ιστορία του Λουτσιάνο, ενός τοπικού θρύλου που ζούσε ως περιπλανώμενος μεθύστακας σε ένα χωριό της Ιταλίας. Στην Ιταλία εκτυλίσσεται και το *Μικρό Σώμα* της Λάουρα Σάμανι, το οδοιπορικό μίας γυναίκας που ελπίζει να δώσει ζωή στο γεννημένο νεκρό μωρό της. Στο *Κόστα Μπράβα, Λίβανος* σε σκηνοθεσία της Μουνία Ακλ μια φιλελεύθερη οικογένεια βρίσκεται αποκλεισμένη σε ένα σπίτι στο βουνό, την ώρα που ο σκουπιδότοπος γύρω τους εξαπλώνεται. Στο *Σουάντ*, σε σκηνοθεσία Αϊτέν Αμίν, μια νεαρή γυναίκα βρίσκεται εγκλωβισμένη ανάμεσα στην πραγματικότητα και τον ψηφιακό κόσμο. Στο *Διαγράφοντας τον Φρανκ* του Γκάμπορ Φαμπρίσιους, ο τραγουδιστής ενός παράνομου πανκ συγκροτήματος υψώνει τη φωνή του απέναντι στο απολυταρχικό καθεστώς, την ώρα που οι αρχές επιδιώκουν να τον φιμώσουν. Στην ταινία *Ο θάνατος ενός παρθένου και η αμαρτία τού να μη ζεις* του Τζορτζ Πίτερ Μπαρμπάρι, η επίσκεψη ενός νεαρού σε οίκο ανοχής θα μετατραπεί σε ταξίδι ενδοσκόπησης. Στο *Η Βέρα ονειρεύεται τη θάλασσα* της Καλτρίνα Κρασνίτσι, μια γυναίκα καλείται να αντιμετωπίσει την αυτοκτονία του συζύγου της και την εμφάνιση συγγενών που υποστηρίζουν ότι το σπίτι της τους ανήκει. Τέλος, στο *Feathers* του Ομάρ Ελ Ζοχαίρι ο πάτερ φαμίλιας μετατρέπεται σε... κοτόπουλο και η μητέρα καλείται να αναλάβει τα ηνία της οικογένειας. ★★★★★★★★

Οι ταινίες διεκδικούν τον Χρυσό Αλέξανδρο «Meet the Neighbors», που συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο 8.000 ευρώ, καθώς και το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής - Αργυρό Αλέξανδρο «Meet the Neighbors», που προσφέρει χρηματικό έπαθλο 4.000 ευρώ.

**ΔΩΔΕΚΑ ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΥΡΥΤΕΡΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ
ΦΙΛΟΞΕΝΕΙ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΜΕΕΤ
THE NEIGHBORS.**

12

ΜΙΤΝ

ΑΞΕ
ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ
ΕΚΗΝΟΘΕΤΕΣ
ΝΑ ΣΕ ΤΑΞΙΔΕΨΟΥΝ

ΑΕΓΕΑΝ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΕΑΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

← Η ΜΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ

↖ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

← ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΡΕΝΑ

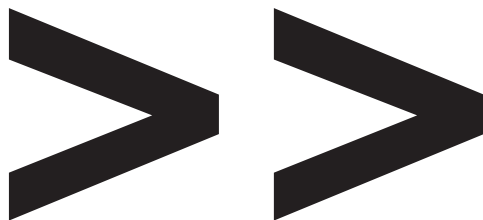
↓ ΤΟ ΑΛΕΦ

↓ ΑΝΩΤΕΡΗ

↑ ΠΑΡΑΚΑΜΨΕΙΣ

▶▶▶ Η σχέση μας με τον ψηφιακό κόσμο απασχολεί τον Μαξάνς Σταματιάδη στην ταινία Η μέρα σήμερα, όπου μια 88χρονη εθισμένη στην τεχνολογία ανακαλύπτει μια εφαρμογή που υπόσχεται να επαναφέρει στη ζωή τα αγαπημένα της πρόσωπα. Το Βγαίνουμε όλοι στην αρένα της Τζέιν Σόνμπρουκ εξερευνά τον κόσμο των online παιχνιδιών ρόλων. Το Άλεφ της Ίβα Ραντιβόγεβιτς εξερευνά έναν τόπο όπου συναντιούνται η γλώσσα, η γεωγραφία και η εμπειρία μέσα από τα όνειρα, τις ιστορίες, τις ανησυχίες, τις σκέψεις, τις βιωμένες και επινοημένες εμπειρίες των πρωταγωνιστών της ταινίας. Η ταινία Ανώτερη της Έριν Βασιλόπουλος είναι ένα υπαρκτικό θρίλερ για την αδελφική αγάπη, ενώ δυνατά φώτα, έντονος ήχος και γρήγοροι αγώνες ταχύτητας συνθέτουν τον κόσμο των εφήβων της ταινίας Ατλαντίδα του Γιούρι Ανκαράνι. Κινούμενη

μεταξύ ρεαλισμού και φαντασίας, η σκηνοθέτις Αϊνόα Ροντρίγκεθ περιγράφει τη ζωή τριών γυναικών μιας επαρχιακής πόλης στην Πανίσχυρη Λάμψη. Μία γυναίκα βρίσκεται και στο επίκεντρο της ταινίας Γκοιτ της Ίτονγιε Σόιμερ Γκούτορμσεν, με τη δημιουργό να παρακολουθεί τον αγώνα ενός ισχυρού γυναικείου χαρακτήρα. Η σχέση του σώματος με τον τόπο αποκρυσταλλώνεται στην ιστορία ενός άνδρα που διακινεί ναρκωτικά στη Μόσχα, στις Παρακάμψεις της Εκατερίνα Σελενκίνα. ★★★★★★★★★★★★

κ ΠΑΝΙΣΧΥΡΗ ΛΑΜΨΗ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ >>FILM FORWARD, ΠΟΥ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΑΠΟΚΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ, ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΕΝΤΕΚΑ ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ, διεκδικώντας παράλληλα τον Χρυσό Αλέξανδρο >>Film Forward, ο οποίος συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο 8.000 ευρώ, καθώς και το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής – Αργυρό Αλέξανδρο >>Film Forward, που προσφέρει χρηματικό έπαθλο 4.000 ευρώ.

ΔΕΣΠΩ

ΜΑΡΟΥΛΑΚΟΥ:

η πρώτη κυρία του μοντάζ

Το Φεστιβάλ τιμά φέτος την τέχνη του μοντάζ και τους ανθρώπους της. Ανάμεσά τους, η Δέσπω Μαρουλάκου, από τις πρώτες μοντέζ στην ιστορία του ελληνικού σινεμά, που έσπασε τα στεγανά ενός ανδροκρατούμενου κινηματογραφικού κόσμου. Η Δέσπω Μαρουλάκου, η οποία θα βρεθεί μαζί

George Detsis / Vovousa Festival © 2021

μας στη Θεσσαλονίκη και θα της απονεύμουμε τιμητικό βραβείο για την προσφορά της, μιλάει στο Πρώτο Πλάνο για τις επώδυνες εμπειρίες των παιδικών της χρόνων, ανατρέχει στα πρώτα της βήματα στον κινηματογράφο και εξηγεί ποια είναι τα μυστικά συστατικά που χαρίζουν στο μοντάζ τη διακριτική (και διαχρονική) του γοητεία.

ΤΑ ΕΠΩΔΥΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

«Στα μεταπολεμικά χρόνια, οι γονείς μου υπέστησαν διώξεις για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις. Ο πατέρας μου εξορίστηκε στη Μακρόνησο, ενώ η μητέρα μου βρέθηκε στη φυλακή για χρόνια ολόκληρα, χωρίς καν να της απαγγελθούν κατηγορίες. Πέρασα την παιδική μου ηλικία βλέποντας τους γονείς μου είτε σε κρυφά συνωμοτικά ραντεβού είτε στα επισκεπτήρια της φυλακής. Ήμουν δεν ήμουν τεσσάρων ετών, όταν η ασφάλεια εισέβαλε στο σπίτι μας, Παραμονή Χριστουγέννων, για να συλλάβει τον μπαμπά μου. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και τους φώναξα ότι θα έπρεπε να ντρέπονται. Εκείνα τα δύσκολα χρόνια, έμαθα να υπερασπίζομαι τον εαυτό μου, να ορθώνω αναστήμα, να αναζητώ το δίκιο μου, να αρθρώνω τη γνώμη μου, να μην κρύβομαι ποτέ, να μην περιμένω άδεια για να μιλήσω. Και αυτές οι εμπειρίες υπήρξαν πολύτιμη παρακαταθήκη για μένα όταν έκανα τα πρώτα μου βήματα στο ελληνικό σινεμά. Εκείνη την εποχή, η μόνη άλλη μοντέζ ήταν η Γιάννα Σπυροπούλου, η οποία δυστυχώς έχει φύγει από τη ζωή. Μια γυναίκα αντιμετωπιζόταν με έλλειμμα σεβασμού, σαν να ήταν παρείσακτη στον χώρο. Επομένως, έπρεπε να κερδίσω η ίδια τον σεβασμό που μου αναλογούσε».

ΚΑΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΤΑΙΝΙΑ

«Προτού φτάσουμε στο στάδιο του μοντάζ δεν υφίσταται καν η έννοια της κινηματογραφικής ταινίας. Το μοντάζ είναι μια διαδικασία εργώδης και δημιουργική, η οποία προϋποθέτει γενική καλλιέργεια, γνώση της ίδιας της ζωής, αίσθηση ρυθμού,

μουσικό αυτί, ευαισθησία και επιμέλεια. Ένας μοντέρ παίρνει στα χέρια του ένα ασχημάτιστο και κατακερματισμένο υλικό, στο οποίο καλείται να δώσει σχήμα και μορφή, αναλαμβάνοντας την ευθύνη της επιλογής. Είμαστε επιφορτισμένοι με το να ανακαλύψουμε όλες τις απαραίτητες συνδέσεις, λαμβάνοντας υπόψη αμέτρητους παράγοντες: τον φωτισμό, τη μουσική, τις ερμηνείες των ηθοποιών, το πώς θα πετύχουμε το σωστό ρακόρ ώστε να αποδίδεται μία αίσθηση συνέχειας και φυσικότητας στον θεατή».

ΜΟΝΤΑΖ ΟΠΩΣ ΛΕΜΕ ΜΑΓΕΙΑ

«Τα παλιά χρόνια, το fade in/out μάς έπαιρνε δεκαπέντε ολόκληρες μέρες, μέχρι να τυπωθούν στο εργαστήριο τα σημεία που είχαμε μαρκάρει. Εξυπακούεται ότι εκείνη την εποχή δεν υπήρχε μοντέρ ήχου, αυτή η ειδικότητα προέκυψε με το πέρασμα από το αναλογικό στο ψηφιακό μοντάζ. Όποτε δεν ένιωθα ευχαριστημένη με το πώς είχε δομηθεί μια σκηνή, την ξεκινούσα από την αρχή και δεν έφευγα από το δωματιάκι προτού την ολοκληρώσω, ακόμη και αν αυτό σήμαινε ότι θα έμενα ξύπνια μέχρι το επόμενο πρωί. Το μοντάζ είναι μια πράξη σύνθεσης, η οποία δεν μπορεί να γίνει βιαστικά διότι είναι προϊόν σκέψης, μεθοδικότητας και συνεχούς πειραματισμού. Όσο και αν έχουν αυτοματοποιηθεί κάποιες διαδικασίες στη σύγχρονη εποχή, η βαθύτερη ουσία και η κοπιαστική προεργασία πίσω από το μοντάζ παραμένει αμετάλλακτη. Το μοντάζ κρύβει μέσα του κάτι το αληθινά μαγικό. Χωρίς το μοντάζ δεν θα υπήρχαν ταινίες, δεν θα υπήρχε το σινεμά όπως το αντιλαμβανόμαστε».

STARRING FISCHER

*Για ακόμα μία χρονιά, η Fischer πρωταγωνιστεί
στα μεγαλύτερα Φεστιβάλ, σε κάθε χώρο
που φώτα τρεμοπαίζουν.*

IT'S ABOUT TASTE

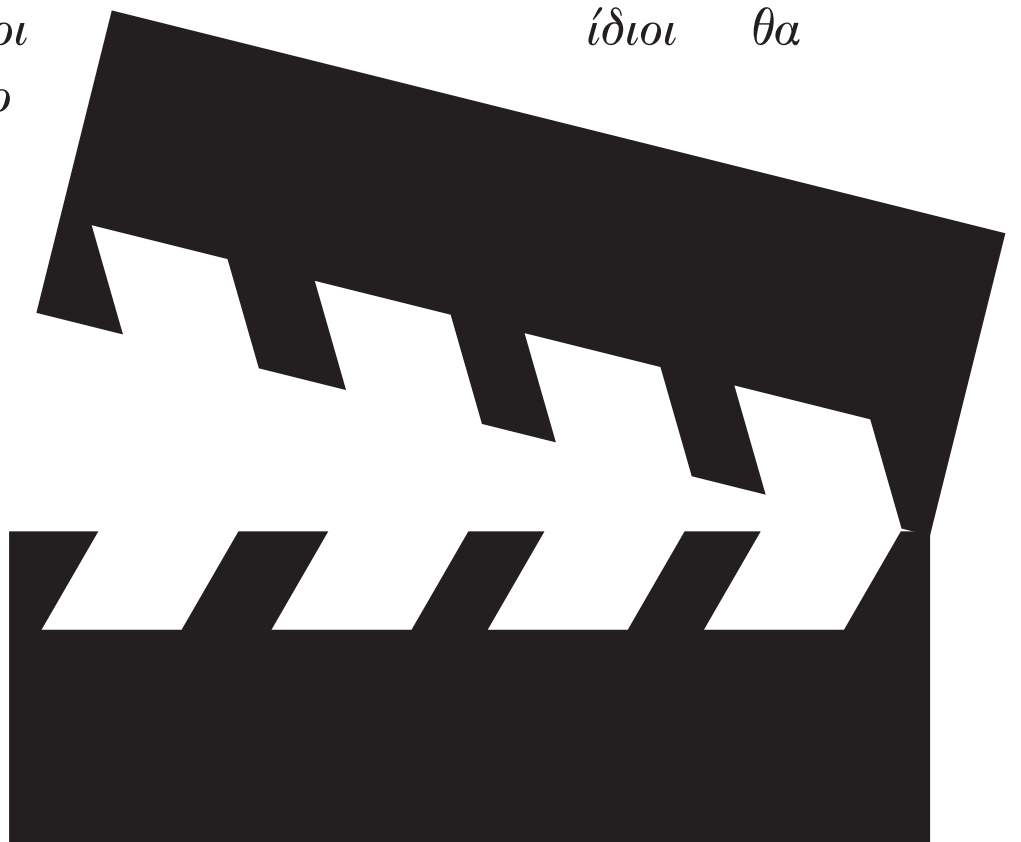
Απολαύστε υπεύθυνα

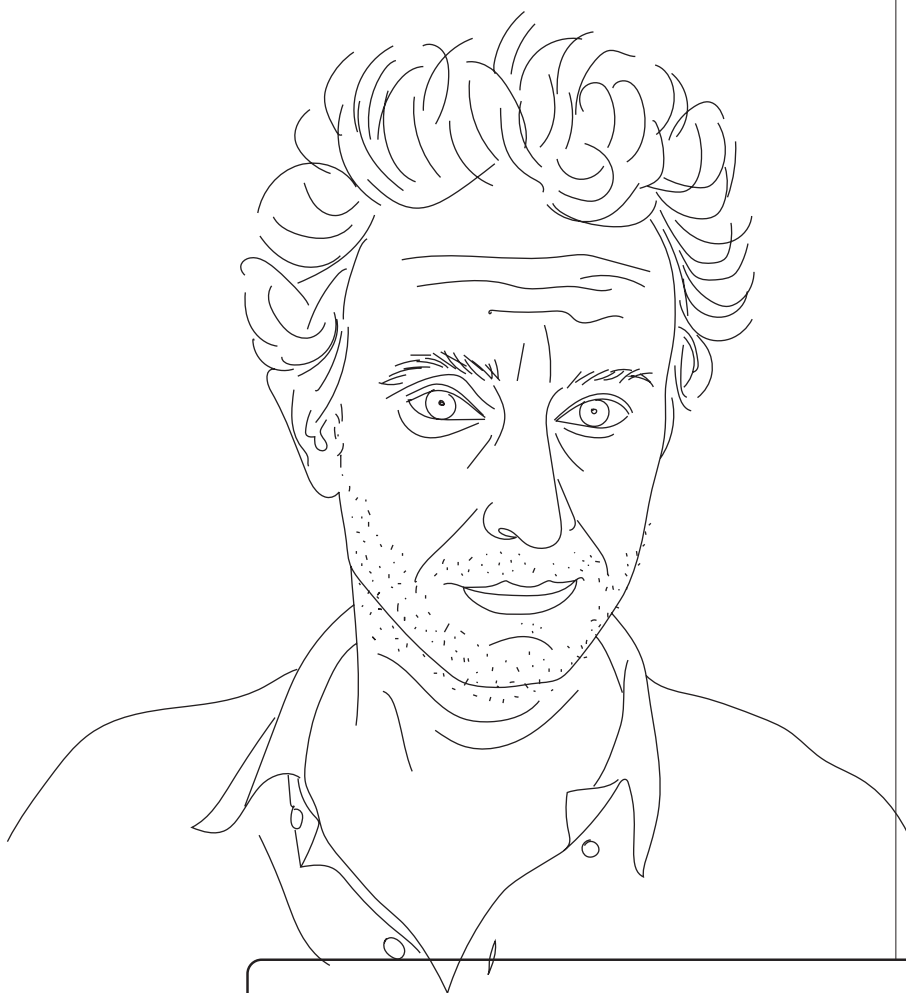
ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΨΑΛΙΔΙΑ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

του Γιάννη Σμοίλη

Στη φετινή διοργάνωση, το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης τιμάει μια τέχνη αθόρυβη και διακριτική, αλλά συγχρόνως θεμελιώδη όχι μόνο για την ουσία της κινηματογραφικής εμπειρίας, αλλά και γι' αυτό που την καθιστά εφικτή: τη ροή και την ανάπτυξη του φιλμικού χρόνου.

Ένα μεγάλο αφιέρωμα στο μοντάζ –με *masterclasses*, συζητήσεις, *carte blanche* και μια ειδική έκδοση– δεν θα μπορούσε να μην τιμά τους ανθρώπους που είναι υπεύθυνοι γι' αυτή τη χρονική ροή ανάπτυξης που ονομάζουμε κινηματογραφική αφήγηση. Χωρίς αυτούς, οι ταινίες που αγαπάμε δεν θα ήταν οι ίδιες. Πιθανώς, και εμείς οι ίδιοι θα τις αγαπούσαμε λιγότερο. Το βροντερό παρόν και το λαμπρό μέλλον του μοντάζ, λοιπόν, παίρνουν υπόσταση μέσα από τη δουλειά αυτών των ανθρώπων. Άλλοι νέοι στον χώρο, άλλοι πιο έμπειροι, όλοι τους όμως εξίσου εξοπλισμένοι για να... κόψουν την κορδέλα, εγκαινιάζοντας το κινηματογραφικό αύριο.

ΡΟΛΑΝΤ ΒΑΪΣ

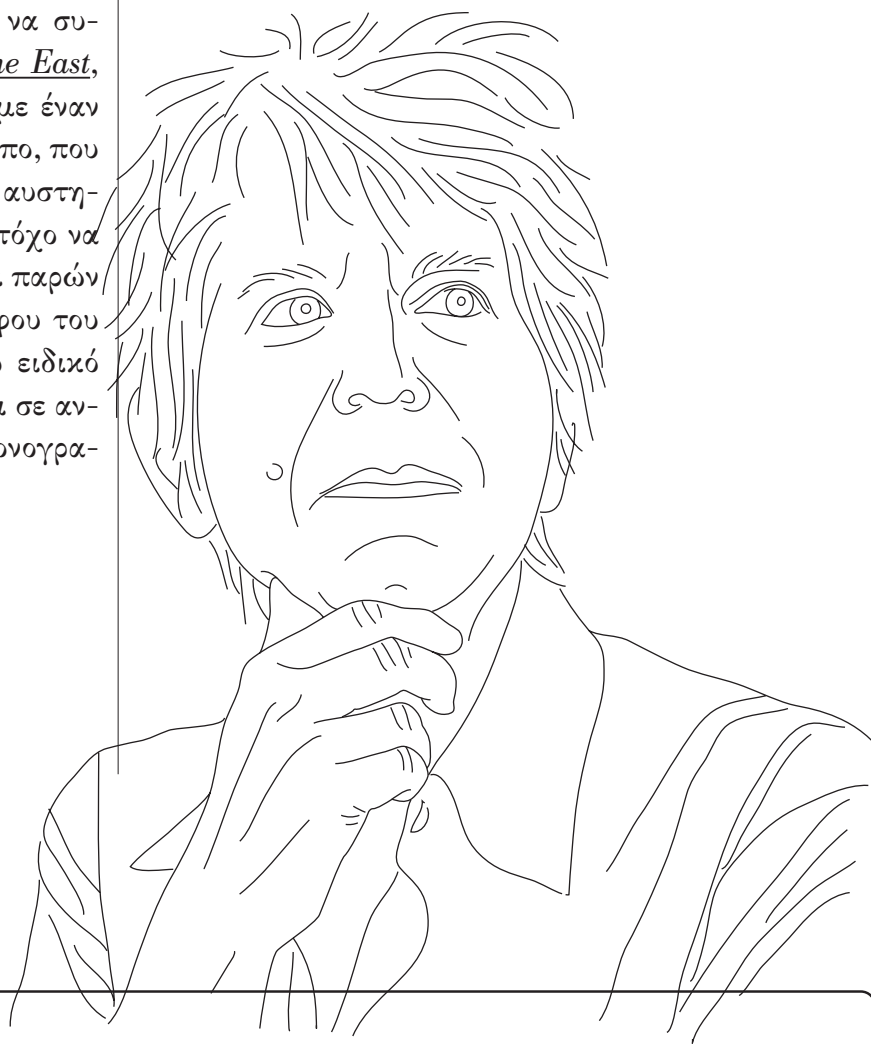
Ακάματος, ανένα επινοητικός, ιδιαίτερα παθιασμένος στην προσπάθειά του να συλλάβει (και να αποδώσει στην εντέλεια) την ηχητική λεπτομέρεια που κάνει τη διαφορά στην ατμόσφαιρα, ο ηχητικός μοντέρ Ρόλαντ Βάις έχει βάλει τη σφραγίδα του σε αμέτρητες αμερικανικές ταινίες και σειρές. Σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, που δεν θα ήταν υπερβολή να υποστηρίξει κανείς ότι ο τρόπος που «ακούγονται» τόσο το σύγχρονο αμερικανικό σινεμά (μεγάλου κοινού και όχι μόνο) όσο κι η υψηλής ποιότητας αμερικανική τηλεόραση έχει κάτι το χαρακτηριστικά δικό του. Υπήρξε έξι φορές υποψήφιος για βραβείο Emmy για τη δουλειά του στον ήχο, ενώ έχει κερδίσει τρία Primetime Emmy Awards - ένα από αυτά για τον ηχητικό σχεδιασμό της εξαιρετικής σειράς *Boardwalk Empire*, σε παραγωγή του Μάρτιν Σκορσέζε. Ο Ρόλαντ Βάις, ο οποίος εκτός από τον Σκορσέζε, έχει συνεργαστεί με τον Ανγκ Λι και τον Μάικλ Μουρ, έρχεται με το foley team του στο Φεστιβάλ και δείχνει live στο κοινό πώς ενσωματώνεται ο ήχος στην κινηματογραφική εικόνα.

BOARDWALK EMPIRE

ΚΛΕΡ ΑΘΕΡΤΟΝ

Σταθερή συνεργάτιδα της –εμβληματικής για το ευρωπαϊκό σινεμά– βελγίδας δημιουργού Σαντάλ Ακερμάν, η Κλερ Άθερτον εξασκεί την τέχνη του μοντάζ εδώ και 37 χρόνια. Ταυτόσημες ως προς το κινηματογραφικό αποτύπωμα, με μεγάλο μέρος της γοητείας του έργου της Ακερμάν να προέρχεται από τον τρόπο με τον οποίο το γονιμοποίησε το μοντάζ της Άθερτον, οι δυο τους ξεκινούν να συμπορεύονται το 1993, με το ντοκιμαντέρ *From the East*, που σκηνοθετεί η Ακερμαν. Η Άθερτον μοντάρει με έναν εντελώς ιδιαίτερο και απόλυτα χαρακτηριστικό τρόπο, που βασίζεται στο ένστικτο, στην ευαισθησία και στην αυστηρή προσήλωση στο ουσιώδες, έχοντας πάντα ως στόχο να μεταδώσει την αίσθηση του πώς είναι να βρίσκεσαι παρών στη στιγμή. Το 2019, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Λοκάρνο τίμησε τη σπουδαία αυτή μοντέζ με το ειδικό βραβείο Vision Award Ticinomoda, που απονέμεται σε ανθρώπους που ανανέωσαν την κινηματογραφική εικονογραφία μέσα από το δημιουργικό τους έργο.

ΚΛΕΡ ΑΘΕΡΤΟΝ ΚΑΙ ΣΑΝΤΑΛ ΑΚΕΡΜΑΝ

Μαζί, με στόχο την υγεία.

Η **Alpha Bank**, σε συνέχεια των πρωτοβουλιών για την αντιμετώπιση της πανδημίας Covid-19, αποφάσισε να προβεί στη δωρεά ιατρικών μηχανημάτων και εξοπλισμού για την ενίσχυση των Μονάδων υγείας σε 13 ελληνικά νησιά, μέσω του Προγράμματος «Μαζί, με στόχο την υγεία». Το Πρόγραμμα πραγματοποιείται, από το 2014, σε συνεργασία με την Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρία «**ΑΓΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ ΓΟΝΙΜΗ**».

Σκοπός του Προγράμματος είναι να συμβάλει στη βελτίωση των υπηρεσιών υγείας στα ελληνικά νησιά, προσφέροντας ιατρικά μηχανήματα και ιατροφαρμακευτικό υλικό στα τοπικά ιατρεία, ενισχύοντας την ποιότητα ζωής και το αίσθημα ασφαλείας των κατοίκων, όσον αφορά σε θέματα υγείας και ιατρικής περίθαλψης.

Το Πρόγραμμα έχει ήδη πραγματοποιηθεί στα ακόλουθα νησιά:

2014: Κάσος, Λειψοί, Νίσυρος, Τήλος.

2015: Αστυπάλαια, Κάλυμνος, Κάρπαθος, Κως, Λέρος, Πάτμος, Σύμη, Χάλκη.

2016: Άνδρος, Θάσος, Ικαρία, Κύθνος, Σάμος, Τήνος, Φολέγανδρος, Φούρνοι.

2017: Αμοργός, Ανάφη, Ίος, Κέα, Λέσβος, Μήλος, Νάξος, Σέριφος, Σίφνος, Σκιάθος, Σύρος, Σχοινούσα.

2018: Αντίπαρος, Δονούσα, Θύμεια, Καστελλόριζο, Λήμνος, Πάρος, Ρόδος, Σαμοθράκη, Σκύρος, Χίος.

2019: Άγ. Ευστράτιος, Άγ. Νικόλαος Κρήτης, Αλόνησος, Θηρασιά, Κίμωλος, Κύθηρα, Πόρος, Ύδρα, Ψαρά.

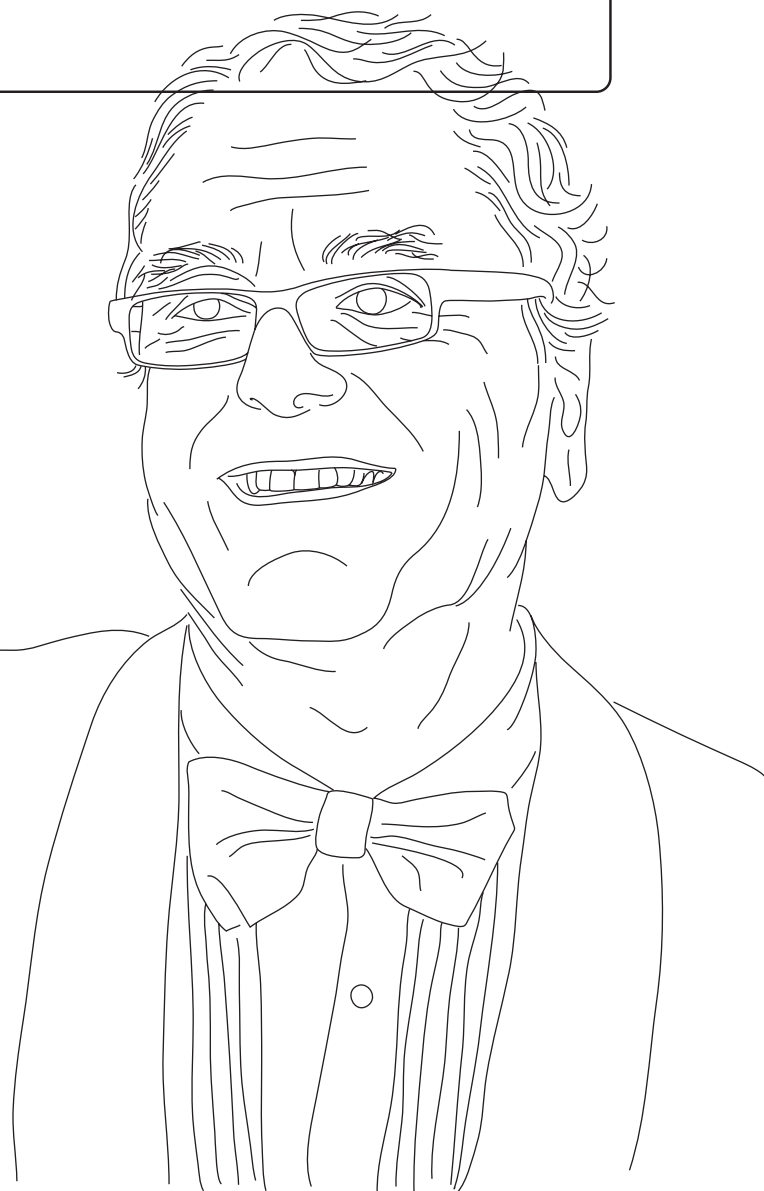
2020: Αγαθονήσι, Γαύδος, Κουφονήσια, Οινούσες, Σίκινος, Σκόπελος, Σπέτσες, Χανιά Κρήτης.

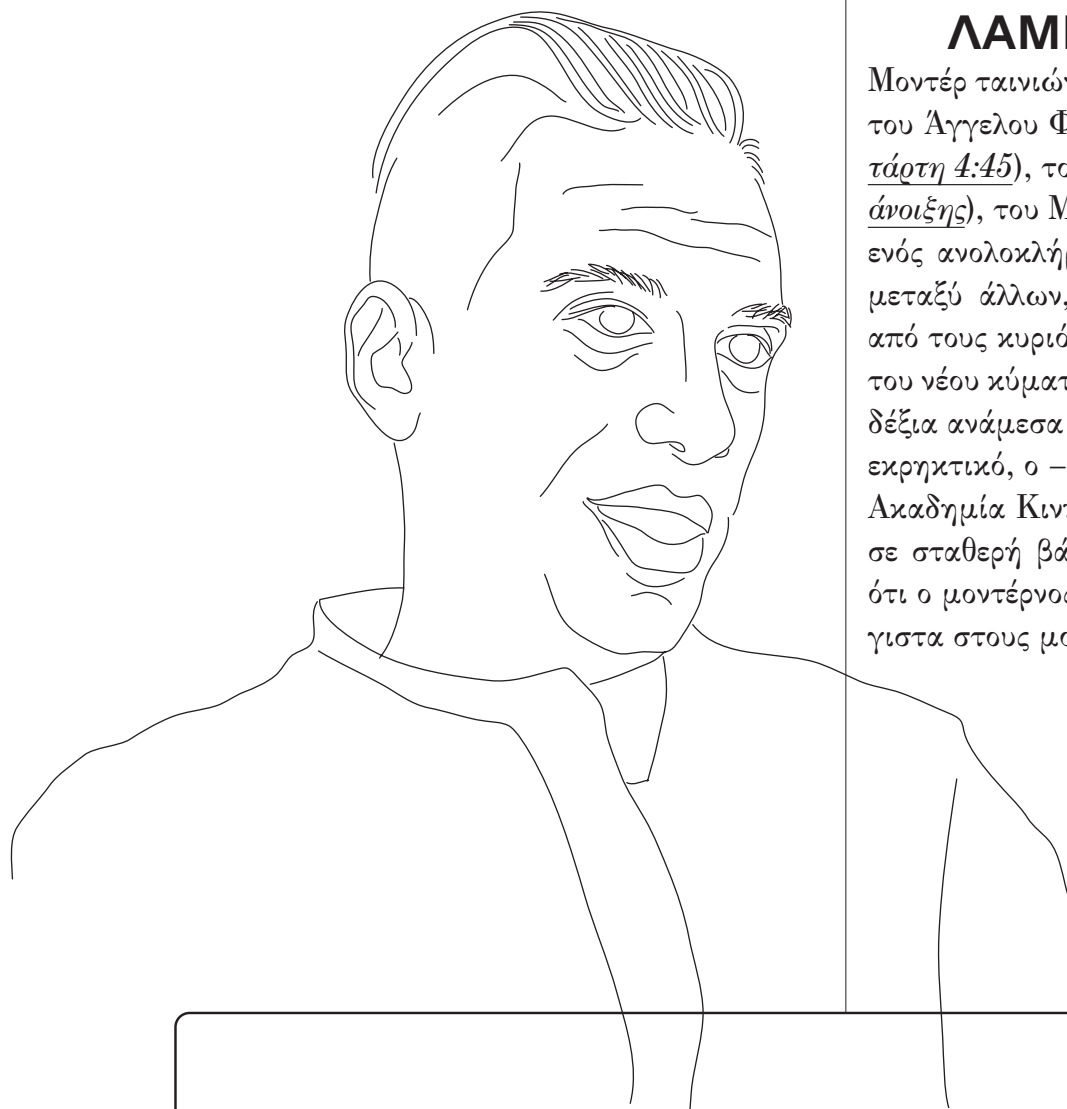

Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΥΡΟΦΑΡΙΔΗΣ

Τα βραβεία και οι συνεργασίες του Γιώργου Μαυροφαρίδη δεν αφήνουν το παραμικρό περιθώριο αμφιβολίας: ένας από τους κορυφαίους μοντέρ παγκοσμίως σήμερα είναι Έλληνας. Η οσκαρική υποψηφιότητά του, το 2019, στην κατηγορία του Καλύτερου Μοντάζ για την ταινία *Η ευνοούμενη* του Γιώργου Λάνθιμου (η θεσπέσια δουλειά του στο φιλμ τού απέφερε το Βραβείο Καλύτερου Μοντέρ από την Ευρωπαϊκή Ακαδημία Κινηματογράφου), απλώς επισφραγίζει κάτι που αποτελούσε κοινή πεποίθηση στα εγχώρια κινηματογραφικά πράγματα εδώ αρκετά χρόνια. Όταν μοντάρει ο Μαυροφαρίδης, πάντα κάτι όμορφο προκύπτει. Ο Νίκος Γραμματικός, ο Τάσος Μπουλμέτης, ο Γιώργος Πανουσόπουλος, ο Γιώργος Λάνθιμος, αλλά και ο πρόσφατα αδικοχαμένος Σταύρος Τσιώλης, προφανώς θα συμφωνούσαν.

ΛΑΜΠΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Μοντέρ ταινιών του Κώστα Γαβρά (*Ενήλικοι στο δωμάτιο*), του Άγγελου Φραντζή (*Ευτυχία*), του Αλέξη Αλεξίου (*Τετάρτη 4:45*), του Κωνσταντίνου Γιάνναρη (*Το ξύπνημα της άνοιξης*), του Μενέλαου Καραμαγγιώλη (*J.A.C.E*), αλλά κι ενός ανολοκλήρωτου φιλμ του Θεόδωρου Αγγελόπουλου, μεταξύ άλλων, ο Λάμπης Χαραλαμπίδης αποτελεί έναν από τους κυριότερους και πιο ταλαντούχους εκπροσώπους του νέου κύματος στο ελληνικό μοντάζ. Ισορροπώντας επιδέξια ανάμεσα στο υποβλητικό, στο βραδύκαυστο και στο εκρηκτικό, ο –τρεις φορές βραβευμένος από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου– Χαραλαμπίδης προσκομίζει σε σταθερή βάση ακλόνητες αποδείξεις που πιστοποιούν ότι ο μοντέρνος ελληνικός κινηματογράφος οφείλει τα μέγιστα στους μοντέρ του.

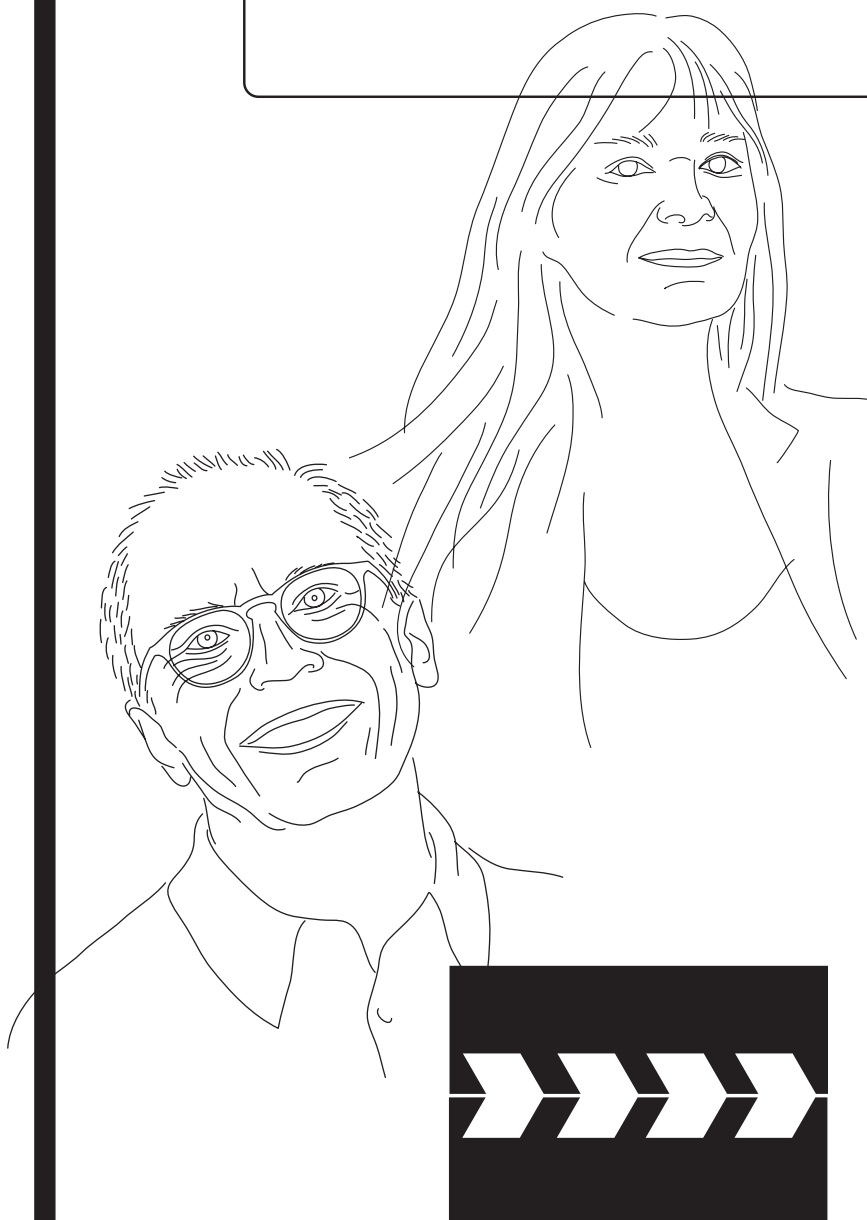
ΕΥΤΥΧΙΑ

ΑΣΠΡΟ ΠΑΤΟ

ΑΝΕ ΕΣΤΕΡΟΥΝΤ & ΓΙΑΝΟΥΣ ΜΠΙΛΕΣΚΟΦ ΓΙΑΝΣΕΝ

Η Άνε Εστερούντ και ο Γιάνους Μπίλεσκοφ Γιάνσεν, το δημιουργικό δίδυμο που ευθύνεται για το μοντάζ της ταινίας του Τόμας Βίντερμπεργκ, *Άσπρο πάτο* (που κέρδισε φέτος το Όσκαρ Διεθνούς Ταινίας), έχουν αφήσει ευδιάκριτο ίχνος στην ευρωπαϊκή κινηματογραφία εδώ και αρκετά χρόνια. Μοντέρ του Βίντερμπεργκ και σε προηγούμενα φιλμ του, όπως το πολύ αγαπητό σε μεγάλη μερίδα του κινηματογραφόφιλου κόσμου, *Το κνήγγι*, έχουν να επιδείξουν εξαιρετικές δουλειές τόσο ως δίδυμο όσο και μεμονωμένα (δίπλα σε σκηνοθέτες όπως ο Νίκολας Βίντινγκ Ρεφν και ο Μπίλε Όγκουστ, μεταξύ άλλων). Η Άνε και ο Γιάνους έχουν κερδίσει πλήθος από βραβεία, ενώ το 2016 απέσπασαν από κοινού το European Film Award για το μοντάζ στην ταινία *Το κοινόβιο*, και πάλι του Τόμας Βίντερμπεργκ.

 [instagram.com/cineuropa](https://www.instagram.com/cineuropa)

 [facebook.com/cineuropa](https://www.facebook.com/cineuropa)

 [twitter.com/cineuropa](https://www.twitter.com/cineuropa)

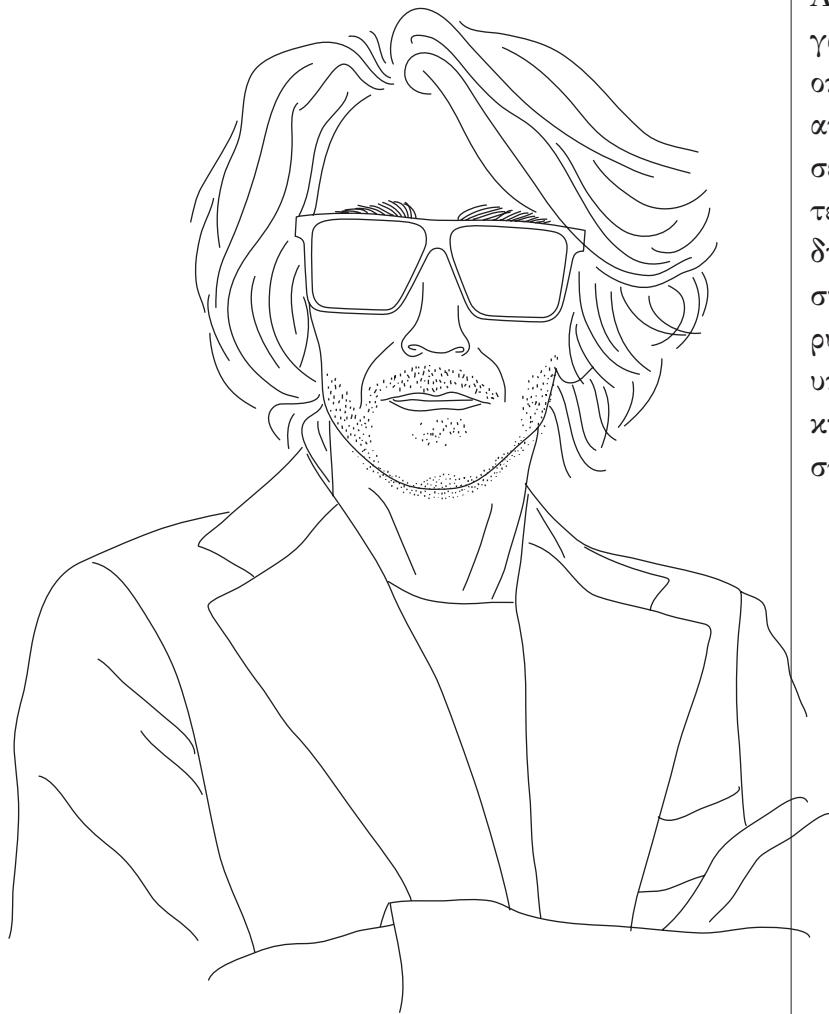
cineuropa.org

**THE
BEST OF
EUROPEAN
CINEMA**

Creative
Europe
MEDIA

ΡΑΟΥΛ ΜΟΡΑ

Από τα πιο πρόσφατα μέλη της άτυπης λέσχης με τα μεγάλα ταλέντα του μοντάζ, ο Ραούλ Μόρα μοντάρει τηλεοπτικές σειρές στην πατρίδα του, την Ισπανία, για πάνω από μια δεκαετία, αλλά ήταν η τεράστια επιτυχία της σειράς του Netflix, *La casa de papel*, που έκανε περισσότερους ανθρώπους να προσέξουν τη δουλειά του. Νευρώδη κοψίματα, τέλειες εναλλαγές μεγάλων σε διάρκεια και σύντομων λήψεων, άψογη αίσθηση του αφηγηματικού ρυθμού, επιδέξια εξισορρόπηση ανάμεσα στις (πολλές) υποπλοκές. Με δυο λόγια, το μοντάζ της νέας τηλεοπτικής –αλλά με έντονο κινηματογραφικό άρωμα– εποχής στα καλύτερά του.

LA CASA DE PAPEL

I WANT A GREAT STORY

SPONSOR
THESSALONIKI INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

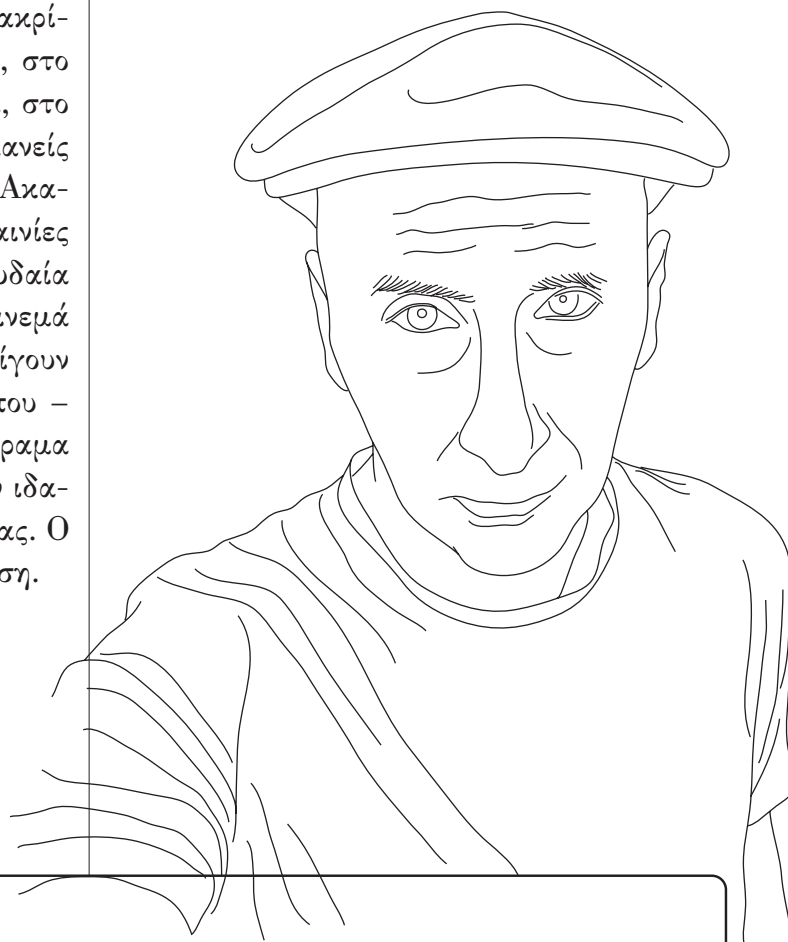
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
GREEK NATIONAL TOURISM ORGANISATION
www.visitgreece.gr

All you want is Greece.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΛΚΙΑΔΑΚΗΣ

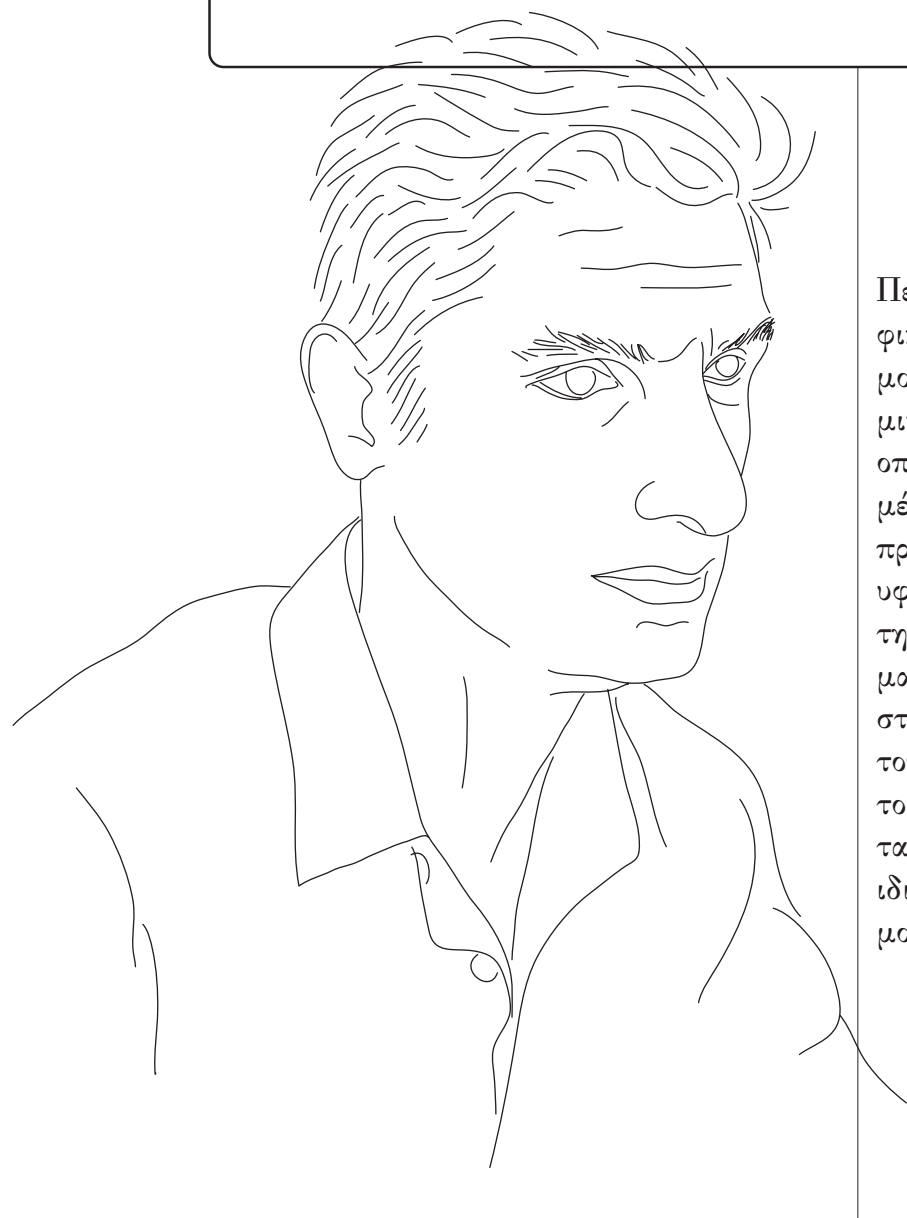
Αρκεί μια γρήγορη ματιά στις ταινίες που έχει μοντάρει (οι περισσότερες εκ των οποίων έχουν αποσπάσει διακρίσεις σε μεγάλα διεθνή φεστιβάλ, όπως στις Κάννες, στο Βερολίνο, στη Βενετία, στο Σάντανς, στο Ρότερνταμ, στο Λοκάρνο) ο Γιάννης Χαλκιαδάκης για να καταλάβει κανείς το προφανές. Ο δις βραβευμένος από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου, για τη δουλειά του στις ταινίες *Μαχαιροβγάλτης* και *Wasted Youth*, είναι μια σπουδαία περίπτωση έλληνα μοντέρ. Το σύγχρονο ελληνικό σινεμά έχει ως εμπροσθοφυλακή τους σκηνοθέτες που ανοίγουν καινούργιους δρόμους, έχει όμως και τους μοντέρ που – αθόρυβα και σχεδόν στα κρυφά – μορφοποιούν το όραμα των προηγούμενων, συμβάλλοντας καθοριστικά στην ιδανική αποτύπωση της κινηματογραφικής τους γλώσσας. Ο Γιάννης Χαλκιαδάκης είναι αυτή ακριβώς η περίπτωση.

ΜΑΧΑΙΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

ΡΟΖ

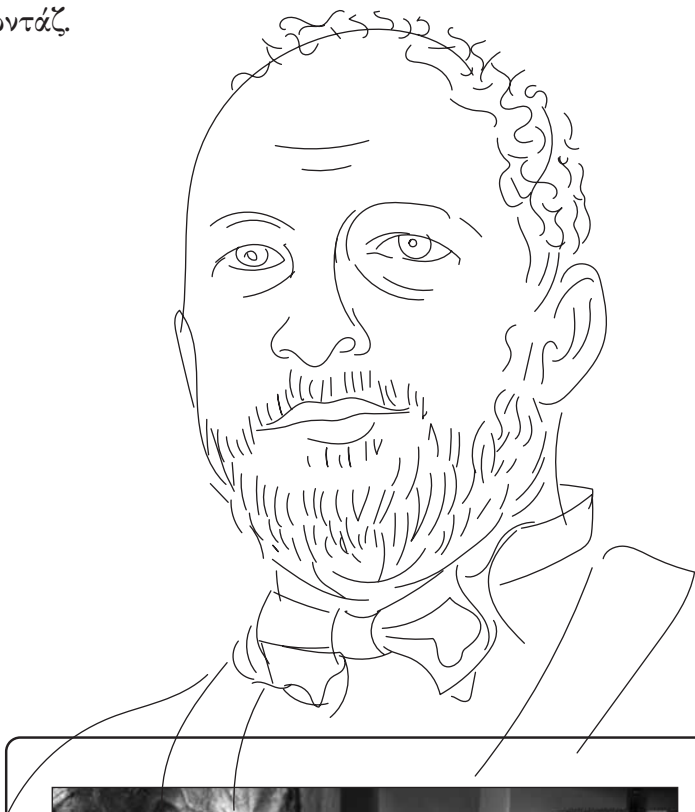

ΠΑΝΟΣ ΒΟΥΤΣΑΡΑΣ

Περισσότερα από είκοσι χρόνια ενεργός στα κινηματογραφικά και τηλεοπτικά πράγματα, ο Πάνος Βουτσαράς έχει μοντάρει πάνω από 15 ταινίες μεγάλου μήκους, 50 ταινίες μικρού μήκους, όπως και πλήθος από ντοκιμαντέρ, τηλεοπτικές παραγωγές και διαφημιστικά σποτ. Πολυβραβευμένος, με τεράστια εμπειρία, και τη δουλειά του να έχει προβληθεί σε δεκάδες φεστιβαλικές διοργανώσεις ανά την υφήλιο (μεταξύ των οποίων, στα φεστιβάλ του Βερολίνου, της Βενετίας και του Τορόντο), ο Βουτσαράς αποτελεί ακόμα μια εκλεκτή περίπτωση έλληνα μοντέρ που μορφοποιεί, σταθερά, ήσυχα και με συνέπεια, την ελληνική κινηματογραφική γλώσσα του μέλλοντος. Η συνεργασία του με τον Αλέξανδρο Βούλγαρη (*The Boy*) στις ταινίες του τελευταίου, *Κλαις* και *Ροζ*, συγκαταλέγεται ανάμεσα στις πιο ιδιосуγκρασιακές και πρωτότυπες στιγμές του ελληνικού μοντάζ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

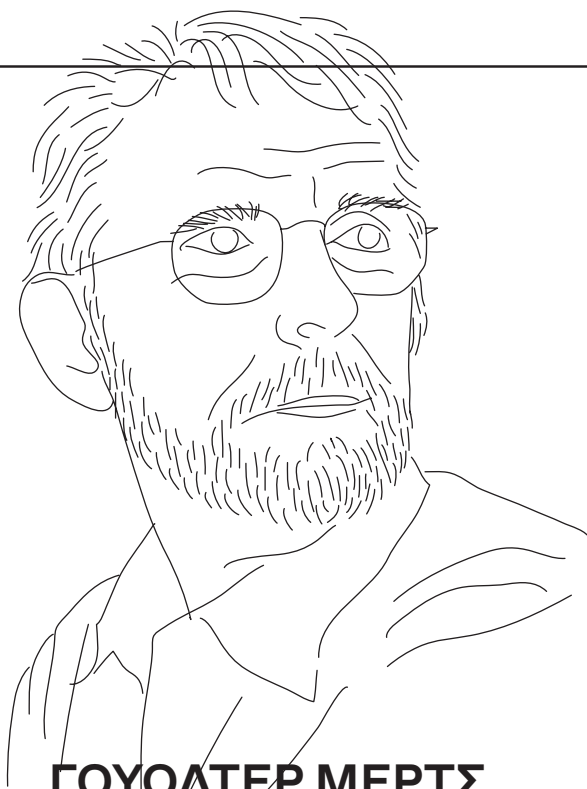
Ο Γιώργος Λαμπρινός (γιος του σκηνοθέτη Φώτου Λαμπρινού) είναι ένας από τους πλέον αναγνωρισμένους Έλληνες μοντέρ: υποψήφιος για Σεζάρ Καλύτερου Μοντάζ στο Κεφάλαιο του Κώστα Γαβρά (την πρώτη του ολοκληρωμένη δουλειά ως μοντέρ), το οποίο και απέσπασε τελικά για την ταινία Μετά τον Χωρισμό του Ξαβιέ Λεγκράν, νικητής του βραβείου Τρις της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου για το μοντάζ του Xenia, που σκηνοθέτησε ο Πάνος Χ. Κούτρας, αλλά και φετινός οσκαρικός υποψήφιος στην κατηγορία του Καλύτερου Μοντάζ, για την ταινία Ο πατέρας του Φλοριάν Ζελέρ. Η πρόσφατη αυτή επιτυχία έκανε το όνομά του ευρύτερα γνωστό, πιστοποιώντας πως ο Λαμπρινός έχει βάλει πλώρη για ακόμα πιο σπουδαία επιτεύγματα. Η συνολική πορεία του, εξάλλου, αποτελεί ένα ακόμα σημαντικό τεκμήριο που αποδεικνύει πως το ελληνικό μοντάζ διανύει μια χρυσή περίοδο εντυπωσιακής ακμής. Μη χάσετε την συνέντευξή του με την σκηνοθέτιδα Ελίνα Ψύκου στην ειδική έκδοση του φεστιβάλ για το μοντάζ.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

ΓΟΥΟΛΤΕΡ ΜΕΡΤΣ

Ένας αληθινός θρύλος του κινηματογραφικού και του ηχητικού μοντάζ (ο οποίος έχει υπάρξει, επίσης, σκηνοθέτης και σεναριογράφος), ο Γουόλτερ Μερτς έχει συνδέσει το όνομά του με την πιο σπουδαία περίοδο ενός από τους μεγαλύτερους κινηματογραφικούς δημιουργούς, του Φράνσις Φορντ Κόπολα. Μοντέρ και ηχητικός μοντέρ στην τριλογία των Νονών, στη Συνομιλία (πρώτη του οσκαρική υποψηφιότητα για ηχητικό μοντάζ), στο Αποκάλυψη, Τώρα! (για τον ηχητικό σχεδιασμό του οποίου απέσπασε και το πρώτο του Όσκαρ), ο Μερτς δεν είναι απλώς ένας τεράστιος τεχνίτης που άφησε τη σφραγίδα του στο κλασικό αμερικανικό σινεμά, αλλά και ένα αναπόσπαστο κομμάτι της κινηματογραφικής ιστορίας. Το 1996, συνεργάζεται με τον Άντονι Μινγκέλα στην οσκαρική επιτυχία Ο Άγγλος Ασθενής, κερδίζοντας δύο ακόμα αγαλματίδια, τόσο για το μοντάζ όσο και για τον ηχητικό σχεδιασμό της ταινίας, προσθέτοντας ένα ακόμη γαλόνι στην πλούσια καριέρα του. Μη χάσετε το υπέροχο κείμενό του για το μοντάζ στην ειδική έκδοση του φεστιβάλ.

ΠΩΣ ΒΛΕΠΩ ΤΑΙΝΙΕΣ

Μπείτε στο www.filmfestival.gr
και ακολουθήστε το σύνδεσμο
tiff62 Online

Create account

Δημιουργείτε ένα λογαριασμό, αν δεν έχετε ήδη, επιλέγοντας "Create account" στο επάνω δεξιά μέρος της οθόνης. Συμπληρώνετε το ονοματεπώνυμο, το email και τον κωδικό που επιθυμείτε.

Βρείτε την ταινία που σας ενδιαφέρει είτε μέσω αναζήτησης, είτε από τις λίστες ανά τμήμα που βρίσκονται στο κεντρικό μενού. Κάθε ταινία θα είναι διαθέσιμη για συγκεκριμένες ημέρες και για περιορισμένο αριθμό θεάσεων.

Μπορείτε να αγοράσετε τα εισιτήριά σας για όσες προβολές επιθυμείτε από την αρχή του Φεστιβάλ, όμως μπορείτε να δείτε κάθε ταινία μόνο την ημέρα ηλεκτρονικής προβολής της.

3€

Επιλέγοντας να δείτε μία ταινία, εμφανίζεται η τιμή του εισιτηρίου (3€) και μπορείτε να εισάγετε τα στοιχεία της κάρτας σας προκειμένου να ολοκληρωθεί η πληρωμή. Θα λάβετε επιβεβαίωση της συναλλαγής και μέσω email.

Την ημέρα της προβολής της, η ταινία είναι διαθέσιμη
από τις 10:00 το πρωί.

Σε περίπτωση που δεν ολοκληρώσετε την προβολή σε διάστημα 24 ωρών, το εισιτήριο λήγει.

Μείνετε συντονισμένοι καθημερινά για τη διαθεσιμότητα των ταινιών.

Είμαστε στη διάθεσή σας κάθε μέρα μέσω live chat για να απαντήσουμε σε ερωτήσεις και απορίες.

Τα εισιτήρια για τις online προβολές δεν επιστρέφονται και δεν ακυρώνονται.

η σπουδαία άγνωστη ΜΠΙΝΚΑ ΖΕΛΙΑΣΚΟΒΑ

του Δημήτρη Κερκινού

Τολμηρή και ασυμβίβαστη, η πρώτη γυναίκα σκηνοθέτις της Βουλγαρίας και μια από τις λίγες γυναίκες παγκοσμίως που σκηνοθέτησε ταινία μεγάλου μήκους τη δεκαετία του '50, η Μπίνκα Ζελιάσκοβα παραμένει, δέκα χρόνια μετά τον θάνατό της, μια άγνωστη ευρωπαϊά δημιουργός. Δεν είναι τυχαίο που μια από τις κορυφαίες προσωπικότητες του κινηματογράφου της εποχής μας, ο σκηνοθέτης, κριτικός και ιστορικός του σινεμά Μαρκ Κάζενς, συμπεριέλαβε ταινίες της Ζελιάσκοβα στο εμβληματικό του ντοκιμαντέρ *Οι γυναίκες κάνουν ταινίες*, σχολιάζοντας: «Το έργο της αμφισβητεί τις παραδεδομένες αντιλήψεις μας για το σινεμά. Γιατί το όνομα της Μπίνκα Ζελιάσκοβα δεν είναι γνωστό στους σινεφίλ;». Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης είναι το πρώτο φεστιβάλ που παρουσιάζει ένα ολοκληρωμένο αναδρομικό αφιέρωμα στο έργο της.

↑ ΜΠΙΝΚΑ ΖΕΛΙΑΣΚΟΒΑ

#bornelectric

Η ΠΡΩΤΗ BMW iX.

Γεννημένη μέσα από ένα όραμα. Φτιαγμένη για την ηλεκτρική κινητικότητα.
Γνωρίστε την πρώτη αμιγώς ηλεκτρική BMW iX.

Βελμάρ

Μαρίνου Αντύπα 10
57001 Θεσσαλονίκη
Τηλ. 2310 475 871
www.bmw-velmar.gr

**ΠΑΡΑ ΤΑ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗΣ ΑΠΡΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΠΟΥ ΘΑ
ΥΠΟΣΤΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ
ΚΟΜΜΑ, Η ΖΕΛΙΑΣΚΟΒΑ ΘΑ
ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΗ ΕΩΣ ΤΟ
ΤΕΛΟΣ, ΠΙΣΤΗ Σ' ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟ
ΣΙΝΕΜΑ ΠΟΥ ΑΣΚΕΙ ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟ
ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΥΠΩΝΕΙ ΤΗΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ**

↑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ

➔ Επηρεασμένη από τον ιταλικό νεορεαλισμό, το γαλλικό Νέο Κύμα και τη μακρά παράδοση του σοβιετικού σινεμά, η Ζελιάσκοβα παρέκκλινε αισθητικά από τις επιταγές του σοσιαλιστικού ρεαλισμού, γυρίζοντας ποιητικές και αλληγορικές ταινίες που τονίζουν την υποκειμενική εμπειρία και τις ατομικές ιστορίες των ηρώων της, καινοτομώντας και συμβάλλοντας καθοριστικά στη γέννηση ενός ποιητικού ρεαλισμού που αποτέλεσε έκτοτε σημείο αναφοράς της βουλγαρικής κινηματογραφίας.

➔ Μέλος της αντιφασιστικής νεολαίας κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αφοσιωμένη μαρξίστρια, ιδεαλίστρια και αντικομφορμίστρια, η Ζελιάσκοβα δεν δίστασε να δηλώσει στο έργο της την απογοήτευσή της για τη διάψευση των σοσιαλιστικών ιδεωδών. Η δυσaréσκειά της αποτυπώθηκε σε όλες τις ταινίες της, με δραματικές συνέπειες για την ίδια: τέσσερις ταινίες της θα απαγορευτούν και θα προβληθούν μονάχα μετά την πτώση του καθεστώτος, ενώ για μεγάλες χρονικές περιόδους περιθωριοποιήθηκε επαγγελματικά. Παρά τα διαστήματα επιβεβλημένης απραξίας και την ιδεολογική επιτήρηση που θα υποστεί από το κομμουνιστικό κόμμα, η Ζελιάσκοβα θα παραμείνει ασυμβίβαστη έως το τέλος, πιστή σ' ένα ανθρωπιστικό σινεμά που ασκεί κριτική στο καθεστώς και αποτυπώνει την πνευματική κρίση του σοσιαλισμού.

➔ Στη δημιουργική της πορεία σκηνοθέτησε εννέα ταινίες, μεταξύ των οποίων και δύο ντοκιμαντέρ, οι περισσότερες σε σενάριο του συζύγου της, του Χρίστο Γιάνεφ. Το ντεμπούτο της, με τίτλο *Ήσυχά κυλά η ζωή...* (1957), η πρώτη ταινία σε ολόκληρο το σοσιαλιστικό μπλοκ που σχολιάζει την ασυνέπεια μεταξύ σοσιαλιστικών ιδανικών και μεταπολεμικής πραγματικότητας, απαγορεύτηκε με διάταγμα από την Κ.Ε. του Βουλγαρικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Το 1961, γυρίζει μια από τις αισθητικά αρτιότερες ταινίες της εποχής, το *Ήμασταν νέοι*, φιλμ που αναδεικνύει την κινηματογραφική της δεξιοτεχνία και της χαρίζει το πρώτο βραβείο στο Φεστιβάλ της Μόσχας, ένα βραβείο που θα εγγυηθεί τη διανομή της ταινίας παρά τη δυσaréσκεια του

Κόμματος για το διάχυτα απαισιόδοξο κλίμα της. Επιστρέφει με το πρωτοποριακό *Παγιδευμένο αερόστατο* (1967), όπου βασικός πρωταγωνιστής είναι ένα στρατιωτικό αερόστατο. Η ταινία προβλήθηκε στο Φεστιβάλ του Μόντρεαλ και προσκλήθηκε να συμμετάσχει στη Βενετία, όμως οι βουλγαρικές αρχές την απέσυραν, ακυρώνοντας τις συμφωνίες για τη διανομή της. Έως το 1989, οπότε επετράπη η προβολή της στο Φεστιβάλ του Βερολίνου, η ταινία παρέμεινε στο ράφι, στερώντας από τη Ζελιάσκοβα τη διεθνή αναγνώριση που της άξιζε για μια ταινία τόσο τολμηρή και στιλιστικά καινοτόμα, η οποία διατηρεί μέχρι σήμερα τη φρεσκάδα της χάρη στην αισθητική της και τον οξυδερκή σχολιασμό του ανθρώπινου ψυχισμού. Θα ακολουθήσουν τρεις ταινίες που θα προκαλέσουν διεθνές ενδιαφέρον: η φεμινιστική *Τελευταία λέξη* (1973), που προβλήθηκε στο διαγωνιστικό τμήμα των Καννών, η αλληγορική *Πισίνα* (1977), που τιμήθηκε με το δεύτερο βραβείο στο 10ο Φεστιβάλ της Μόσχας, και η υπαρξιακή παραβολή με τίτλο *Μια βουτιά τη νύχτα* (1980), που συμμετείχε στο τμήμα «Ένα κάποιο βλέμμα» των Καννών, το 1981. Και βέβαια, τα δύο –αμφότερα απαγορευμένα με διάταγμα– ντοκιμαντέρ της, *Η φωτεινή και η σκοτεινή όψη των πραγμάτων* και το *Νανούρισμα*, γυρισμένα το 1981, που έχουν στο επίκεντρό τους τις γυναίκες και τα παιδιά στις φυλακές της πόλης Σλίβεν.

➔ Η τελευταία της ταινία, η τηλεταινία *Στις στέγες τη νύχτα* (1988), θα ολοκληρώσει μια καριέρα που δοκιμάστηκε από τη λογοκρισία και την εχθρότητα του καθεστώτος για την αταλάντευτη κριτική στάση και το ανεξάρτητο πνεύμα της. Οι ταινίες που κατάφερε να γυρίσει αποτελούν θαρραλέες πράξεις αντίστασης κατά του ολοκληρωτισμού και εκφράζουν την ηθική αγωνία μιας γενιάς που διαψεύστηκε ιδεολογικά και έχασε τα ιδανικά της. Η συνέπεια με την οποία η Ζελιάσκοβα έζησε και υπηρέτησε την τέχνη της σε δύσκολους καιρούς αποτελεί σπάνιο παράδειγμα και πηγή έμπνευσης για κάθε δημιουργό και πολίτη που σέβεται τον εαυτό του. □□□

ΕΣΥ ΑΚΟΜΑ ΝΑ ΜΠΕΙΣ ΣΤΟ

ERT·F·LIX;

**ΕΝΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΣ!
ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΟΝ!**

Το Ertflix είναι η streaming πλατφόρμα της ΕΡΤ, γεμάτη με το καλύτερό μας περιεχόμενο. Βραβευμένες ταινίες, ελληνικές και ξένες σειρές, συναρπαστικά ντοκιμαντέρ, παιδικά, ενημερωτικές εκπομπές, αθλητικά, αγαπημένα προγράμματα από το αρχείο της ΕΡΤ και πολλά περισσότερα.

Χιλιάδες ώρες περιεχομένου βρίσκονται στα χέρια σου, 24 ώρες το 24ωρο, για να δεις αυτό που σου ταιριάζει, μέσα από ηλεκτρονικούς υπολογιστές, έξυπνες συσκευές (κινητά & tablet), τηλεοράσεις (smart TVs) και TV boxes.

Και το καλύτερο; Είναι εντελώς δωρεάν.

ERT·F·LIX ΜΠΗΚΕΣ; ΕΜΕΙΝΕΣ!

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΕΙΝΑΙ

Για αυτούς τους δημιουργούς θα μιλάμε τους επόμενους μήνες. Στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης βλέπουμε φέτος **50 ΤΑΙΝΙΕΣ – 35 ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ ΚΑΙ 15 ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ**. Από αυτές οι είκοσι, είναι σε πρώτη προβολή. Προβάλλουμε ταινίες καθολικά προσβάσιμες, αριστουργήματα, βραβευμένες μικρού μήκους, απολαμβάνουμε ταινίες που έχουμε λατρέψει και ζούμε στον παλμό του σινεμά που συμβαίνει τώρα! Ποια ταινία θα γίνει η αγαπημένη σας;

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

▮ **ΑΓΕΛΗ ΠΡΟΒΑΤΩΝ** Σκηνοθεσία: *Δημήτρης Κανελλόπουλος* ♦ Με τους: *Δημήτρη Λάλο, Γιάννη Βασιλότο, Λευτέρη Πολυχρόνη, Άρη Σερβετάλη* → Ο Θανάσης αδυνατεί να ξεπληρώσει το χρέος του στον Στέλιο. Όταν μαθαίνει πως κι ο Αποστόλης βρίσκεται στην ίδια θέση, του ζητά να συμμαχήσουν για να πετύχουν μια καλύτερη συμφωνία με τον Στέλιο. Κι ενώ βρίσκει κι άλλους πρόθυμους να τον ακολουθήσουν, δύο νεαροί μικροεγκληματίες φτάνουν στην πόλη για να εκφοβίσουν αυτούς που χρωστούν στον τοκογλύφο.

▮ **ΑΓΙΑ ΕΜΥ** Σκηνοθεσία: *Αρασέλη Λαιμού* ♦ Με τους: *Μιχάλη Συριόπουλο, Abigail Loma, Hasmine Killip, Ειρήνη Ιγγλέση* → Η Έμυ νιώθει ξένη μέσα στην κλειστή κοινότητα των Φιλιππινέζων Χαρισματικών Καθολικών του Πειραιά, που έχει καλωσορίσει με θέρμη την αδερφή της, την Τερέζα. Όταν η Τερέζα μένει έγκυος, η Έμυ έλκεται από μυστηριώδεις δυνάμεις που κατοικούν μέσα της.

↓ ΑΓΕΛΗ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

▮ **ΣΕΛΗΝΗ, 66 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ** Σκηνοθεσία: *Ζακλίν Λέντζου* ♦ Με τους: *Σοφία Κόκαλη, Λάζαρο Γεωργακόπουλο* → Μετά από χρόνια απόστασης, η Άρτεμις επιστρέφει αναγκαστικά στην Αθήνα λόγω της εύθραυστης κατάστασης υγείας του πατέρα της. Με την ανακάλυψη ενός μεγάλου μυστικού του, η Άρτεμις γνωρίζει τον πατέρα της για πρώτη φορά. Τον καταλαβαίνει με τρόπο που τόσα χρόνια αδυνατούσε, και κατά συνέπεια τον αγαπάει πραγματικά.

↑ ΣΕΛΗΝΗ, 66 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

↑ ΑΓΙΑ ΕΜΥ

ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΗΣ ΕΔΩ

↑ 18

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ MEET THE NEIGHBORS

III **.DOG** Σκηνοθεσία: Γιάνα Αμερικάνου ♦ Με τους: Δημήτρη Κίτσο, Ανδρέα Κωνσταντίνου, Νικολάκη Ζεγκίνογλου → Ο νεαρός Δημήτρης, στα πρόθυρα ενηλικίωσης, αλλά ακόμα παιδί, ρομαντικοποιεί σε μυθικές αναλογίες τον πατέρα του, που σύντομα θα αποφυλακιστεί. Αλλά όταν η αληθινή φύση του πατέρα του αποκαλυφθεί, οι επιθυμίες του Δημήτρη για μια πραγματική οικογένεια ξαφνικά βρίσκονται σε κίνδυνο. Ο Δημήτρης θα πρέπει να παλέψει στο να κατανοήσει την σκληρή πραγματικότητα των ονείρων του εγκαίρως για να καταφέρει να ξεφύγει από τη βία.

↑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

III 18 Σκηνοθεσία: Βασίλης Δούβλης ♦ Με τους: Νικολάκη Ζεγκίνογλου, Αναστάση Λαουλάκο, Ιωσήφ Γαβριελάτο → Σε μια λαϊκή γειτονιά στην Αθήνα της οικονομικής κρίσης, της αναζωπύρωσης του φασισμού και της

πανδημίας, μια ομάδα δεκαοχτάχρονων μαθητών καταδιώκει μετανάστες, ομοφυλόφιλους, όλους όσους είναι, απλώς, διαφορετικοί και δεν συμφωνούν με τις ιδέες τους. Ένας συμμαθητής τους που δεν κρύβει την αποστροφή του για τη δράση τους, θα γίνει σύντομα ο επόμενος στόχος τους.

III Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Σκηνοθεσία: Στέλιος Καμμίτσας ♦ Με τους: Βασίλη Μαγουλιώτη, Anton Weil, Στέλλα Φυρογέννη → Μετά τον θάνατο της γιαγιάς του, ο Βίκτωρας, ένας εικοσάχρονος πρώην πρωταθλητής καταδύσεων αναχωρεί με το πλοίο για Ιταλία. Εκεί συναντάει τον Ματίας, έναν νεαρό, παράτολμο Γερμανό. Και οι δύο κατευθύνονται προς τη Βαυαρία, ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Και οι δύο αναζητούν απαντήσεις, ο καθένας στις δικές του ερωτήσεις.

↑ .DOG

👉 ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ >> FILM FORWARD

📌 **ΜΑΓΝΗΤΙΚΑ ΠΕΔΙΑ** Σκηνοθεσία: Γιώργος Γούσης ♦
 Με τους: Έλενα Τοπαλίδου, Αντώνη Τσιτσισιόπουλο → Μετά την τυχαία συνάντησή τους καθ' οδόν σε ένα νησί, μια γυναίκα και ένας άνδρας αποφασίζουν να περιπλανηθούν μαζί σε αναζήτηση του κατάλληλου μέρους για να θάψουν ένα μεταλλικό κουτί.

📌 **ORFEAS2021** Σκηνοθεσία: ΦΥΤΑ ♦ Με τους: Διαμαντή Κριτσωτάκη, Γιώργο Ιατρού, Αητώ Μεσσήνη, Έλενα Ακρίτα → Οι αγώνες του Ορφέα, του πρώτου γκέι πρωθυπουργού της Ελλάδας, ενάντια σε μια ιστορία καταπίεσης «Live Your Myth in Greece»). Η πρώτη ελληνόφωνη queer όπερα, ένα μεταμοντέρνο πειραματικό έργο με στοιχεία μπαρόκ μελοδράματος, DIY κολάζ, post-ίντερνετ αισθητικής, εικονικής πραγματικότητας. Αφιερωμένη στη μνήμη της ακτιβίστριας Zackie Oh!

📌 **THE TIMEKEEPERS OF ETERNITY** Σκηνοθεσία: Αριστοτέλης Μαραγκός → Ο κύριος Τούμι σκίζει με εμμονή χαρτιά για να ελέγξει τα τέρατα της παιδικής του ηλικίας. Όταν ξυπνά στη μέση της πτήσης του προς Βοστώνη, ανακαλύπτει ότι οι περισσότεροι από τους επιβάτες έχουν εξαφανιστεί. Όσο η αλήθεια ξετυλίγεται, πρέπει να αντιμετωπίσει τον χάρτινο εφιάλτη που απειλεί να καταστρέψει τα πάντα γύρω του. Πλάνα από την τηλεταινία *Langoliers* (1995) τυπώνονται και μετατρέπονται σε ένα χάρτινο εφιάλτη.

📌 **A PURE PLACE** Σκηνοθεσία: Νικίας Χουσός ♦
 Με τους: Sam Luwyck, Greta Bohacek, Claude Heinrich, Daniel Strässer → Δυο αδέρφια, η Ιρίνα και ο Πολ μεγαλώνουν στο αυστηρό περιβάλλον μια παραθησκευτικής οργάνωσης σε ένα ελληνικό νησί, με αρχηγό τον μυστηριώδη Φουστ. Ο Φουστ επιλέγει την Ιρίνα ως εκλεκτή συνοδοιπόρο του και ο Πολ αισθάνεται εγκατάλειψη. Πρέπει να την απελευθερώσει προτού να είναι πολύ αργά, καθώς η σχέση προετοιμάζει ήδη το βίαιο τέλος της.

📌 **ΑΝΔΡΑΣ ΣΤΗ ΣΟΦΙΤΑ** Σκηνοθεσία: Κωνσταντίνος Βενετόπουλος ♦ Με τους: Sonja Morgan, Alex Marx, Michael Matucci, Nathalie Simille → Λέγεται ότι είμαστε δύο άνθρωποι. Είμαστε αυτοί που είμαστε με τις αναμνήσεις που κρατάμε και αυτοί που είμαστε με τις αναμνήσεις που ξεχνάμε. Ένα ψυχολογικό θρίλερ για την Οδύσσεια ενός ανθρώπου μέσα από τις αναμνήσεις του.

↑ ΑΝΔΡΑΣ ΣΤΗ ΣΟΦΙΤΑ

||| **EX** Σκηνοθεσία: *George Μαρκάκης* ♦ Με τους: *Diana Kleimeno, Καλλιόπη Τζερόμη, Mitzucker Samson* → Ενώ το dancefloor έχει χτίσει τη δική του μυθολογία ως χώρος σύνδεσης, κάθε γνήσιο πλάσμα της νύχτας γνωρίζει ότι η πραγματική δράση εκτυλίσσεται στον θάλαμο της τουαλέτας, που είναι τόσο το μηχανοστάσιο του κλαμπ όσο και η γωνία της «εξομολόγησης». Η ταινία απεικονίζει τις πραγματικότητες αυτών των ιερών χώρων με μια εντυπωσιακή αίσθηση οικειότητας, φέρνοντάς μας κοντά στην Νταϊάνα.

↑ EX

↑ ΤΟ ΚΟΧΥΛΙ

👉 **ΜΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΤΙΑ**

||| **Η ΒΟΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** Σκηνοθεσία: *Πέτρος Σεβαστίκογλου* ♦ Με τους: *Μάρθα Λαμπίρη, Ιώ Λατουσάκη, Βασίλη Μπούτσινο* → Ελλάδα, Ρωσία, ΗΠΑ, Βραζιλία, Κίνα, Σενεγάλη. Συναντώντας νέους σε αυτές τις χώρες, νιώσαμε τον παλμό τους να προμηνύει μια βοή και μια έκρηξη. Αυτή η «βοή» ήταν η «φωνή» της νέας γενιάς. Τα λόγια, οι εικόνες, οι ήχοι και η μουσική τους συνθέτουν μια οπτικοακουστική συμφωνία με τίτλο *Η βοή του κόσμου*.

||| **ΤΟ ΚΟΧΥΛΙ** Σκηνοθεσία: *Κατέ Μπέλλο* ♦ Με τους: *Αγγελική Κρούεζα, Βασιλική Καραγάλιου, Αλεξάνδρα Τσουλονγά, Μαργαρίτα Μακαρούνη, Μαρία Παπαγαβριήλ* → Μια ομάδα γυναικών του Κολωνού και της Ακαδημίας Πλάτωνος, μαζί με τον συγγραφέα Θανάση Σκρουμπέλο και την σκηνοθέτιδα Κατέ Μπέλλο, αποφάσισαν να σπάσουν τη σιωπή.

||| **ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ** Σκηνοθεσία: *Αλέξανδρος Φασόης* ♦ Με τους: *Νίκο Καλαμό, Μάνια Παπαδημητρίου, Λευτέρη Βλάχο* → Το Πρόσωπο και η Πόλη αποτελεί μια ελεύθερη φιλική προσέγγιση στο θεατρικό έργο *Ο Προτελευταίος των Μόνικιν* του Πάρι Τακόπουλου. Πρόκειται για έργο μπεκετικής ατμόσφαιρας και τζοϋσικού περιεχομένου, με όλα τα χαρακτηριστικά της αφηγηματικής ιδιομορφίας που επιβάλλει ο προφορικός λόγος όταν συναντά την κινούμενη εικόνα.

↑ Η ΒΟΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

↑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΠΡΩΤΗ

↑ SAISON MORTE

||| **ΕΚΕΙΝΟΙ ΤΑ ΗΞΕΡΕ ΟΛΑ** Σκηνοθεσία: Τάκης Παπαναστασίου ♦ Με τους: Πάνο Παπαδόπουλο, Νατάσα Εξηνταβελώνη, Έλενα Τοπαλίδου, Αργύρη Ξάφη → Η Νόρα πεθαίνει κάτω από τη μύτη του Νίκου, μέσα στο σαλόνι του. Ο Νίκος γνωρίζει και χάνει την Φαίη στο πάρκο. Φίλοι, συγγενείς, γνωστοί και άγνωστοι του Νίκου, τον βοηθούν –ο καθένας με τον τρόπο του– να συμφιλιωθεί με το πτώμα της Νόρας και να ξαναβρεί την Φαίη. Όμως εκείνο που στ' αλήθεια χρειάζεται ο Νίκος, είναι ένας καλός ύπνος.

↑ ΕΚΕΙΝΟΙ ΤΑ ΗΞΕΡΕ ΟΛΑ

||| **ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ 1943** Σκηνοθεσία: Νικόλας Δημητρούπουλος ♦ Με τους: Max von Sydow, Astrid Ross, Δανάη Σκιαδάη, Νικόλα Παπαγιάννη, Martin Laer, Alice Krige → Η απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης να διεκδικήσει πολεμικές αποζημιώσεις για τη Σφαγή των Καλαβρύτων ωθεί την Κάρολαϊν, τη δικηγόρο που εκπροσωπεί τη γερμανική κυβέρνηση, και τον Νικόλα Ανδρέου, τον τελευταίο επιζώντα του τραγικού γεγονότος, σε ένα αγωνιώδες, οδυνηρό αλλά και καθάρτήριο ταξίδι μέσα από το πιο σκοτεινό κεφάλαιο της σύγχρονης ιστορίας.

||| **ΛΟΥΓΚΕΡ** Σκηνοθεσία: Κώστα Χαραλάμπους ♦ Με τους: Τάσο Νούσια, Στεφανία Γουλιώτη, Ερρίκο Λίτση → Τα γεγονότα της ταινίας εξελίσσονται μετά την Κατοχή, μέχρι και τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '80. Στα χρόνια αυτά αποτυπώνεται η περιπετειώδη πορεία μιας ισχυρής οικογένειας, μέσα σε κομβικά για την ελληνική ιστορία, χρόνια.

↑ MUSA

↑ PATCHWORK

❧ **SAISON MORTE** Σκηνοθεσία: Θανάσης Τότσικας ♦
 Με τους: Δημήτρη Λάλο, Τζένη Θεωνά, Ορέστη Τζιόβα, Τόνια Σωτηροπούλου, Θανάση Ταταύλαλη, Αλέξανδρο Λογοθέτη, Μάνο Βακούση → Όταν ξεκινά μια σειρά από βίαιες δολοφονίες, ο Χρήστος είναι ο μόνος που μπορεί να εξηγήσει τι συνέβη. Ξεκινάει να αφηγείται σε δύο αστυνομικούς μια ιστορία στην οποία κανένας δεν είναι αυτό που φαίνεται και όλα ή όλοι αλλάζουν ρόλους και θέσεις μέχρι την τελική ανατροπή. Μια ιστορία για την εξαπάτηση, για την αφήγηση που χειραγωγεί και κατευθύνει τον θεατή μέχρι το τελευταίο της λεπτό.

❧ **MUSA** Σκηνοθεσία: Νίκος Νικολόπουλος ♦ Με τους: Θανάση Γεωργίου, Stefan Mwanje, Αλέξανδρο Νικολόπουλου, Ιερώνυμο Καλετσάνο, Ελέανα Στραβοδήμου → Η ερωτική ιστορία του Σίμου και του Μούσα. Μια κάθοδος στο σκοτάδι με οδηγό τον Σίμο. Ο Μούσα θέλει να φύγει. Στην προσπάθειά του να τον κρατήσει, ο Σίμος ανοιγοκλείνει την πόρτα που χωρίζει το όνειρο από την πραγματικότητα. Θα χάσει τον Μούσα; Τον εαυτό του; Ή τον εαυτό του μέσα στον Μούσα;

❧ **PATCHWORK** Σκηνοθεσία: Πέτρος Χαραλάμπους ♦
 Με τους: Αγγελική Παπούλια, Στέλλα Φυρογέννη, Αντώνη Καφετζόπουλο → Για τη Χαρά η οικογένειά της είναι το παν. Μερικές φορές όμως φαντάζεται τον εαυτό της χωρίς αυτούς. Ανίκανη να μιλήσει σε κανένα για αυτή την εσωτερική της μάχη, κουβαλάει μόνη το βάρος της ενοχής και της σύγχυσης. Όταν γνωρίζει την ντροπαλή κόρη του αφεντικού της, αναγκάζεται να αντιμετωπίσει την υπαρξιακή της αγωνία και το οδυνηρό παρελθόν της.

❧ **REM TAXEIES KINHSEIS OΦΘALMOY**
 Σκηνοθεσία: Κάρολος Ζωναράς ♦ Με τους: Δημήτρη Κίτσο, Katia Leclerc O'Wallis, Νατάσα Εξηρταβελόνη, Μάνο Πίντζη → Δύο ζευγάρια διαφορετικής ηλικίας εμπλέκονται μεταξύ τους. Οι νεότεροι αντικρίζουν τα αδιέξοδα των μεγαλύτερων ως μια ζοφερή πιθανότητα, ενώ οι μεγαλύτεροι «κανανέωνονται», αλλά και βυθίζονται ακόμη πιο πολύ στα δικά τους αδιέξοδα. Ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω, τα λάθη δεν διορθώνονται και οι σχέσεις καταλήγουν ανθρωποφαγικές.

❧ **SICK** Σκηνοθεσία: The Callas / Λάκης & Άρης Ιωνάς ♦
 Με τους: Νικολάκη Ζεγκίνογλου, Melia Kreiling → Covid-19 καραντίνα, την Άνοιξη του 2020. Αυτή είναι απομονωμένη στο σπίτι της στο Λος Άντζελες. Αυτός απομονωμένος στο σπίτι του στην Αθήνα. Ξοδεύουν τον χρόνο τους στο ίντερνετ, κάνοντας «χαζά» πράγματα που κάνουν οι εραστές. Ο εγκλωβισμός τους δημιουργεί ένα ψυχεδελικό γαϊτανάκι μη-συμβάντων. Ένα punk ρομάντζο στην καρδιά του πανδημικού lockdown.

👉 ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ

≡ ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΑΝ ΣΙΝΕΜΑ - ΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΣΟΥΡΙΔΗΣ (2012) Σκηνοθεσία: *Ισαβέλλα Μαυράκη*

→ Όχι μόνο σκηνοθέτης κλασικών ταινιών, αλλά και σεναριογράφος, διευθυντής παραγωγής, παραγωγός, διευθυντής φωτογραφίας, οπερατέρ, μοντέρ, μια ξεχωριστή μορφή, ο Ντίνος Κατσουρίδης, είχε περάσει από όλα τα στάδια της κινηματογραφικής διαδικασίας, διαπρέποντας παντού. Οπτικοακουστικές συνεντεύξεις του ίδιου, αρχαιακό υλικό αλλά κι ένα ταξίδι στα παιδικά του χρόνια στην Κύπρο συνδέονται αρμονικά με τις θύμισες ανθρώπων που τον αγάπησαν και που λίγο ή πολύ συνεργάστηκαν μαζί του.

↑ ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΑΝ ΣΙΝΕΜΑ - ΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΣΟΥΡΙΔΗΣ

ΤΑΙΝΙΕΣ

ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΠΡΟΣΒΑΣΙΜΟΤΗΤΑΣ

Το 62ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σε συνεργασία με την Alpha Bank, τον χορηγό προσβασιμότητας του Φεστιβάλ, προσφέρει στο κοινό την ευκαιρία να απολαύσει με όρους καθολικής προσβασιμότητας δύο σημαντικές ταινίες του ελληνικού σινεμά. Οι ταινίες αυτές θα είναι προσβάσιμες τόσο στις αίθουσες του Φεστιβάλ όσο και στις διαδικτυακές προβολές τους και θα προβληθούν με ακουστική περιγραφή [AD: Audio Description] για τυφλούς και άτομα με προβλήματα όρασης και με υπότιτλους για Κ/κωφούς και βαρήκοους [SDH: Subtitles for the Deaf or Hard of Hearing]. Σε συνεργασία με το Κέντρο Εκπαίδευσης και Αποκατάστασης Τυφλών (ΚΕΑΤ), το πρόγραμμα των καθολικά προσβάσιμων προβολών θα είναι διαθέσιμο σε Μπράιγ, ενώ ένα από τα σποτ του Φεστιβάλ θα έχει και ακουστική περιγραφή.

≡ ΔΟΞΟΜΠΟΥΣ (1987) Σκηνοθεσία: *Φώτος Λαμπρινός* ♦ Με τους: *Κώστα Σάντα, Λάζαρο Ανδρέου, Άκη Σακελλαρίου* → Στην εποχή του Βυζαντίου, ένα ορφανό παιδί από το χωριό Δοξόμπους, υιοθετείται από τον πρωτόγερο του χωριού, μεγαλώνει στο μοναστήρι και όταν ενηλικιώνεται προσχωρεί στο στρατόπεδο των επαναστατών και διεκδικητών του θρόνου. Σπουδή πάνω στο Βυζάντιο και την κοινωνική σύσταση της εποχής, δοσμένη μέσα από μια ιδιόμορφη κινηματογραφική γραφή, που στηρίζεται στα εικαστικά στοιχεία του κάδρου και τους συμβολισμούς.

≡ ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΘΑΝΑΣΗ; (1971) Σκηνοθεσία: *Ντίνος Κατσουρίδης* ♦ Με τους: *Θανάση Βέγγο, Έφη Ροδίτη, Κατερίνα Γώγου* → Χρησιμοποιώντας τον πάντοτε ανατρεπτικό λόγο της κωμωδίας, με τον Θανάση Βέγγο να ενσαρκώνει τη θυμοσοφία, την υποταγή αλλά και την αντίσταση, ο Ντίνος Κατσουρίδης επικεντρώνει το βλέμμα του στον καθημερινό άνθρωπο της Κατοχής. Σε εκείνον που, όσο κι αν το επιθυμεί, δεν μπορεί να παραμείνει αμέτοχος, αλλά παρασύρεται στη δίνη της συλλογικής δράσης. Εδώ, ένας απλός εργάτης, πεινασμένος, φυλακίζεται, βασανίζεται και βρίσκεται να κάνει ακούσια αντίσταση. Η ταινία λειτούργησε και ως μια υπόγεια παραβολή για το καθεστώς της Χούντας και αποτέλεσε μια από τις τελευταίες μεγάλες εισπρακτικές επιτυχίες του ελληνικού σινεμά της εποχής.

GREEK FILM CENTRE

FUNDING
SUPPORTING
PROMOTING
greek cinema

FACILITATING
filmmaking in greece

www.gfc.gr

[f@greekfilmcentre](https://www.facebook.com/greekfilmcentre)

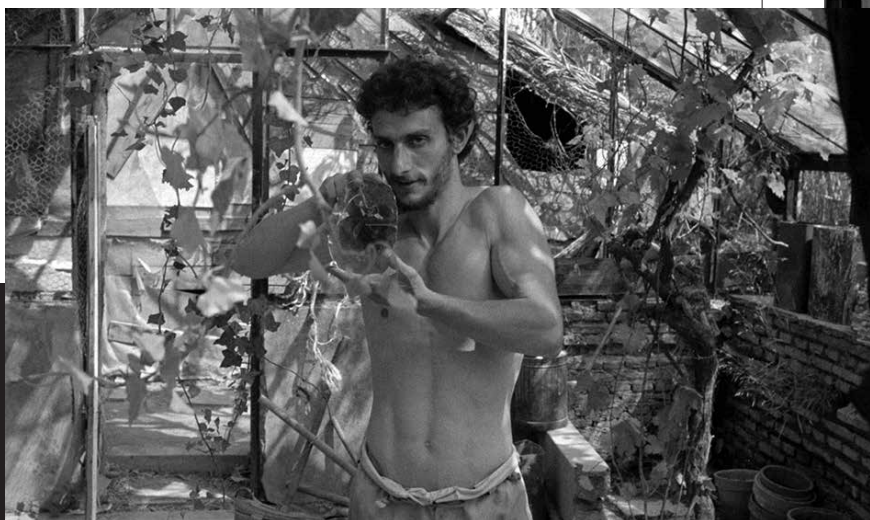
← ΑΣΤΕΡΩ

👉 ΧΩΡΑ, ΣΕ ΒΛΕΠΩ: Ο 20ός ΑΙΩΝΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

Βλέπουμε στη Θεσσαλονίκη οκτώ αριστουργήματα του ελληνικού σινεμά, στο πλαίσιο της δράσης της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου «Χώρα, σε βλέπω: Ο 20ός αιώνας του ελληνικού σινεμά» που πραγματοποιείται υπό την αιγίδα της Επιτροπής «Ελλάδα 2021». Κύριος χορηγός δράσης της Επιτροπής είναι το Εθνικό Κέντρο Οπτικοακουστικών Μέσων και Επικοινωνίας – ΕΚΟΜΕ, χορηγοί δράσης της Επιτροπής το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου και το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και με την υποστήριξη της Ταινιοθήκης της Ελλάδος και της Finos Film.

🎬 **Z (1969)** Σκηνοθεσία: Κώστας Γαβράς ♦ Με τους: Yves Montand, Jean-Louis Trintignant, Ειρήνη Παπά → Το κλασικό πολιτικό θρίλερ του Κώστα Γαβρά για τη δολοφονία του αριστερού βουλευτή Γρηγόρη Λαμπράκη από το παρακράτος είναι ένα τολμηρό, ζωτικής σημασίας πορτρέτο του κοινωνικού αδιεξόδου μιας ιστορικής περιόδου που αντηχεί μέχρι τις μέρες μας. Βασισμένη στη νουβέλα του Βασίλη Βασιλικού και ποτισμένη με τις συνθέσεις του Μίκη Θεοδωράκη, η ταινία έφτασε μέχρι τα Όσκαρ Καλύτερης Ταινίας.

↑ MANIA

🎬 **Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ (1969)** Σκηνοθεσία: Σταύρος Τσιώλης ♦ Με τους: Άγγελο Αντωνόπουλο, Μαρία Φωκά, Άινα Μάουερ, Θεανώ Ιωαννίδου → Γνωρίζετε ότι το ελληνικό *Bugsy Malone* γυρίστηκε σχεδόν μία δεκαετία πριν το αμερικάνικο στα στούντιο της Finos Film και ήταν μάλιστα το σκηνοθετικό ντεμπούτο του Σταύρου Τσιώλη; Σε ένα σπάνιο δείγμα εγχώριου παιδικού σινεμά, ο Τσιώλης λοξοκοιτάζει τη Νουβέλ Βαγκ και σφυρηλατεί την αγνή ματιά και την ανοιχτή καρδιά της κινηματογράφησης που τον καθιέρωσε.

🎬 **ΑΣΤΕΡΩ (1929)** Σκηνοθεσία: Δημήτρης Γαζιάδης ♦ Με τους: Αλίκη Θεοδωρίδη, Κώστα Μουσούρη, Αιμίλιο Βεάκη → Ένα μέχρι πρότινος χαμένο έργο του βωβού σινεμά, που το κοινό γνώρισε από το ριμέικ του 1959 με την Αλίκη Βουγιουκλάκη. Η αυθεντική εκδοχή του βουκολικού δράματος με την Αστέρω και τον Θύμιο ως καταραμένους εραστές μας επανασυστήνει το είδος της «φουστανέλας», πλέον με μουσική υπόκρουση τις δημιουργίες της Nalyssa Green, σε ζωντανή εκτέλεση.

↑ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ

↓ ΤΟ ΜΠΛΟΚΟ

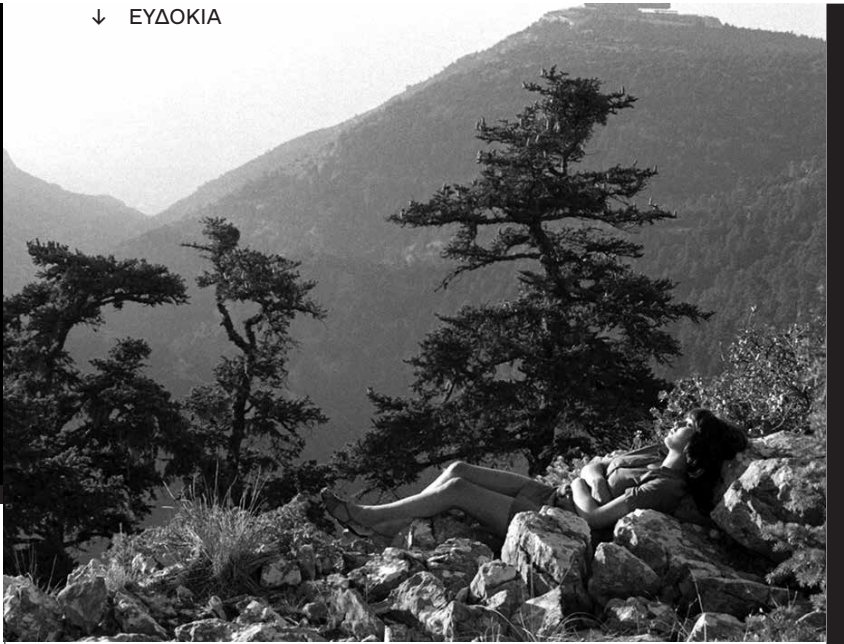

ΤΟ ΜΠΛΟΚΟ (1965) Σκηνοθεσία: Άδωνις Κύρου ♦ *Με τους: Κώστα Καζάκο, Μάνο Κατράκη, Αλεξάνδρα Λαδικού, Γιάννη Φέρτη, Ξένια Καλογεροπούλου* → Ο φίλος των υπερ-ρεαλιστών και αγωνιστής Άδωνις Κύρου εμπνέεται από το ιστορικό μπλόκο της Κοκκινιάς και πραγματοποιεί μια από τις πρώτες ουσιαστικές απόπειρες απεικόνισης της Ελληνικής Αντίστασης κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτό το μπρεχτικών καταβολών δημιούργημα που προβλήθηκε στην Εβδομάδα Κριτικής των Καννών παραμένει μέχρι σήμερα ένα αληθινό κινηματογραφικό κειμήλιο της «χαμένης άνοιξης» της δεκαετίας του '60.

III ΕΥΔΟΚΙΑ (1971) Σκηνοθεσία: Αλέξης Δαμιανός ♦ *Με τους: Μαρία Βασιλείου, Γιώργο Κουτούζη* → Σε αυτή την αρχαία τραγωδία που δεν γράφτηκε ποτέ, ένας λοχίας γνωρίζεται με μια πόρνη, την Ευδοκία, την οποία και παντρεύεται. Το φιλμ του ηθοποιού, σκηνοθέτη και θεατρικού συγγραφέα Αλέξη Δαμιανού είναι ένα δημιούργημα άγριας κινηματογραφικής ελευθερίας, βαθιά πολιτικό, άρρηκτα συνδεδεμένο για πάντα με το εμβληματικό μουσικό έργο του Μάνου Λοΐζου. Ένα ορμητικό έργο πάθους, έρωτα και ιερής οργής, μια ταινία αντίδραση σε έναν κόσμο σε αγκύλωση.

MANIA (1985) Σκηνοθεσία: Γιώργος Πανουσόπουλος ♦ *Με τους: Alessandra Vanzi, Άρη Ρέτσο, Αντώνη Θεοδωρακόπουλο* → Μια καυτή καλοκαιρινή μέρα στον Εθνικό Κήπο, η Ζωή ξεχνάει τη δουλειά της, τον σύζυγο και το παιδί της και ακολουθεί παροξυσμικά το κάλεσμα της πανσέληνου που πλησι-

↓ ΕΥΔΟΚΙΑ

άζει. Ο Πανουσόπουλος επιστρέφει, μετά τους *Απέναντι*, με ένα μεταφυσικό *tour-de-force* σε διάλογο με τις Βάχχες του Ευριπίδη, για να αποτυπώσει την προαιώνια πάλη ανάμεσα στο μεταφυσικό και το γήινο, στο ενστικτώδες και το λογικό.

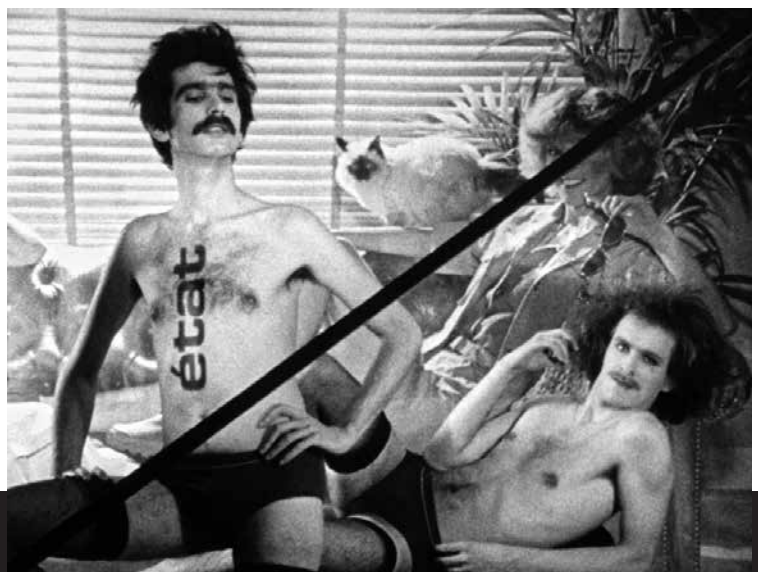
IDÉES FIXES/ DIES IRAE (ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΘΕΜΑ, 1977) Σκηνοθεσία: Αντουανέττα Αγγελίδη ♦ *Με τους: Delette Josy* → Ένα από τα πλέον καθοριστικά πειραματικά φιλμ του ελληνικού σινεμά, ανακοίνωσε την άφιξη μιας δημιουργού που δεν σταμάτησε έκτοτε να προκαλεί το κοινό αναζητώντας τα όρια της κινηματογραφικής απεικόνισης. Το φιλμ είναι μια αβάν-γκαρντ εξερεύνηση του φύλου, των ορίων του σώματος και του ίδιου του μέσου, που συνεχίζει να εμπνέει την ποιητική δημιουργία σήμερα.

ΘΙΑΣΟΣ (1975) Σκηνοθεσία: Θεόδωρος Αγγελόπουλος ♦ *Με τους: Ενά Κοταμανίδου, Αλίκη Γεωργούλη, Βαγγέλη Καζάν* → Μία από τις σπουδαιότερες και πλέον βραβευμένες κινηματογραφικές δημιουργίες που πραγματοποιήθηκαν ποτέ παγκοσμίως, η ταινία του Αγγελόπουλου παραμένει εμβληματική μέχρι σήμερα, καθώς ακολουθεί έναν περιπετειώδη θίασο στην Ελλάδα, από το 1939 μέχρι το 1952. Η πολιτική ιστορία μιας χώρας και η ιδιωτική των μελών του θιάσου πλέκονται αξεδιάλυτα σε μια οικογενειακή saga που συναντά τον κεντρικό πυρήνα του μύθου των Ατρείδων.

↑ ΘΙΑΣΟΣ

↑ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΘΕΜΑ

Όπου κι αν βρίσκεστε, Ελλάδα ή εξωτερικό, ακούστε τα podcast του Φεστιβάλ. Food for thought ή comfort listening, σε όποια διάθεση κι αν βρίσκεστε, τα podcast του Φεστιβάλ είναι εδώ.

★★★ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ★★★

Μυθοπλασίας ή αφηγηματικά, κωμικά ή σπαρακτικά, ποιητικά, ταξιδιάρικα, αλληγορικά. Σας παρουσιάζουμε τα 16 ελληνόφωνα και αγγλόφωνα podcasts του Διαγωνιστικού Τμήματος Podcast του 62ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

ΑΘΩΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

των Θεοδώρας Τσακιρίδη & Γιώργου Καμτζηρίδη
Δυο παιδιά, νέοι, γέροι ζουν τη ζωή τους πιασμένοι χέρι χέρι και μας την αφηγούνται. Η γη, ο άνθρωπος, η αγάπη για τη φύση, άλλοι κόσμοι, σαν τους δικούς μας, άλλες ζωές, σαν τις ζωές μας.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΚΙΑ

του Παναγιώτη Ι.Ε. Βασιλείου
Ένας άστεγος άντρας στέκεται στην άκρη μιας ταράτσας. Μας καλεί να τον δούμε, να τον ακούσουμε, πασχίζει να μας πείσει να κοιτάξουμε όλοι μαζί όσα αφήνουμε να περνούν απαρατήρητα.

ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΤΑΣΗ ΕΛΛΑΔΑ: ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΓΕΥΣΕΙΣ

των Αντώνη Ηλιάδη & Σέβης Παναροδή
Από την αρχαία Ελλάδα και τον μέλανα ζωμό, στις βυζαντινές σάλτσες και τα σμυρναίικα μπαχαρικά. Ένα σεργιάνι στην Ελλάδα και στις γεύσεις μας, από τη Χίο και την Κέρκυρα, μέχρι την Καβάλα, την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη.

Η 7Η ΣΥΖΥΓΟΣ

της Νίνας Τριαρίδου
Από το παραμύθι του Κυανοπώγωνα μέχρι την ταινία Πορφυρός Λόφος, μια αναπαράσταση της εμπειρίας του γάμου από την πλευρά των γυναικών, ψάχνοντας το νήμα που μας οδηγεί στις γυναικοκτονίες του σήμερα.

Τι

podcast

θέλετε

να

ακούσετε

;

JAMESON®

IRISH WHISKEY

**DISTILLED.
DISTILLED.
AND DISTILLED
AGAIN.
WHY?
TASTE,
THAT'S WHY.**

ΗΡΩΕΣ

της Ζέτης Φίτσιου

Τέσσερις ιστορίες σε ομοιοκαταληξία, τέσσερις διαφορετικοί ήρωες, άνθρωποι της διπλανής πόρτας: η Ευτέρπη, η Ουρανία, ο Αριστείδης, η Ερατώ. Σας θυμίζουν κάτι;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΑΖΑ

της Μαρίας Αμανατίδου

Δώδεκα μικρά διηγήματα σε πρώτο πρόσωπο, δώδεκα ιστορίες με μουσική υπόκρουση. Καθημερινότητα, όνειρα, απογοητεύσεις, εγωισμοί, σεξουαλικότητα, ψυχανάλυση, έρωτες, απωθημένα.

ΚΑΠΟΤΕ Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ...

των Σοφίας Μπλέτσου & Χάριτος Σερδάρη

Η γιαγιά μου, η γιαγιά σου, οι γιαγιάδες όλων μας συναντιούνται, θυμούνται πως ήταν κάποτε παιδιά, τραγουδούν, συγκινούνται, μας συγκινούν.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ

των Νάλιας Ζήκου & Σοφίας Γουργουλιάνη

Επαναληπτικός λόγος, ασύνδετες λέξεις και εικόνες, έλλειψη ειρμού, καθημερινοί ήχοι που ταυτίζονται με αναμνήσεις, μια αυτόματη γραφή μέσα στο κεφάλι της, για τη σεξουαλική κακοποίηση της γυναίκας - παιδιού.

Ο ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΠΟΥ ΚΑΛΕΣΑΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΣ

της Α. Επίθετη

Τι λέτε στη μαμά σας κάθε μέρα που την παίρνετε τηλέφωνο; Τι θα της λέγατε αν είχατε τη δυνατότητα να την παίρνετε κάθε μέρα τηλέφωνο; Κάποιες φορές, σε μια αυτόματη κίνηση, το χέρι μας πάει να καλέσει κάποιον αριθμό, ο οποίος δεν είναι πια διαθέσιμος.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ 5.22

των Μαριλούς Βόμβολου, Κώστα Βόμβολου, Φλώρας Φουστέρη

Η Περσεφόνη της μυθολογίας και οι σύγχρονες Περσεφόνες. Μια ερωτική ιστορία επιστημονικής φαντασίας ή μήπως μια ιστορία που διαπραγματεύεται την ελευθερία και την εκχώρησή της; Ή την έννοια της ηθικής;

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΨΑΡΙΟΥ

του Νίκου Ρουμπιάκη

Σαν ήμουν παιδί και πηγαινόφερνα το παιδικό κοντύλι, ήταν για να μάθω να σου γράφω γράμματα. Μια ιστορία για τον έρωτα και τους ερωτευμένους. Για τις ιστορίες που δεν ειπώθηκαν ακόμα. Για τους ήρωες των παραμυθιών που δεν γέρασαν ποτέ.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΠΑΛΟΝΙ - ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΟΒΟΣ;

της Βιοργινίας Κοκκίνου

Περίεργο πράγμα ο φόβος. Όταν μας επισκέπτεται βιώνουμε τόσο παράξενα πράγματα. Η καρδιά μας χτυπάει δυνατά, θέλουμε να κρυφτούμε, να τρέξουμε στην αγκαλιά κάποιου... Ένα ταξίδι στα γιατί και στα πώς των παιδιών.

ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΜΠΟΥΛ

του Θωμά Σίδηρη

Ο Ρεζά Γκολαμί γεννήθηκε και μεγάλωσε στους δρόμους της Καμπούλ. Είδε τους αυτοσχέδιους πολύχρωμους χαρταετούς να πετάνε στον ουρανό. Σε αυτή την πόλη μόνο οι χαρταετοί ήταν ελεύθεροι. Το προσφυγικό ταξίδι και η ενηλικίωσή του από την Καμπούλ μέχρι τη Μυτιλήνη.

MEGA STORIES: Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

των Κωνσταντή Φραγκόπουλου & Δώρας Αναγνωστοπούλου

Δεν είναι όλες οι ιστορίες εύκολο να ειπωθούν. Και πόσο μάλιστα η ιστορία ενός νέου ανθρώπου που έχασε τη ζωή του αποτρόπαια. Οι γονείς και οι φίλοι του Ζακ Κωστόπουλου σκιαγραφούν μια κατά τα άλλα άγνωστη εικόνα του Ζακ, εκείνης του γιου και του φίλου. Του δικού τους Ζαχαρία.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΧΩ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΗ

του Στρατή Χατζηγελενούδα

Δύο φίλες, τη δεκαετία του 1970, αποφασίζουν να κάνουν το όνειρό τους πραγματικότητα. Μετακομίζουν στο Παρίσι για να σπουδάσουν Ψυχολογία. Τριάντα χρόνια αργότερα, τα γράμματα που αντάλασσαν έρχονται στο φως. Αληθινή ιστορία ή ταινία μυθοπλασίας;

MY SUBURB

της Camilla Bouchet

Ένας άνθρωπος επιστρέφει στο προάστιο όπου μεγάλωσε, στη Σουηδία. Θέλει να θυμηθεί την παιδική του ηλικία, να συλλέξει ιστορίες. Θα βρει όμως μια περιοχή που έχει μετατραπεί σε ανοιχτή πληγή. Όπου οι μητέρες κλαίνε για τα παιδιά τους, που χάθηκαν στον πόλεμο ανάμεσα στις συμμορίες.

✧ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ✧

Συνεντεύξεις, αναλύσεις, μουσική, ματιές στη σύγχρονη όψη του κόσμου μας, ένα παραμύθι με οικολογικό περιεχόμενο. Είναι τα δέκα podcasts στο Εκτός Συναγωνισμού τμήμα του 62ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ;

της Γεωργίας Καρύδη

Πώς λειτουργούν η ακοή και η ακρόαση; Πόσο εύκολα μπορεί να χαράξει τη ζωή ενός ανθρώπου ένα τραγούδι, ακόμα κι αν δεν καταλαβαίνει το νόημά του;

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΕΣ ΚΑΙΡΟΙ

του Μιχάλη Τέγου

Η καθημερινότητα και η εργασία στη νέα πραγματικότητα της πανδημίας. Άνθρωποι της τεχνολογίας, της δημιουργίας, της επιχειρηματικότητας προσαρμόζονται και προχωρούν.

Η ΜΙΚΡΗ ΓΟΡΓΟΝΑ ΣΤΟΝ 21Ο ΑΙΩΝΑ

της Ευδοξίας Καρακάτση

Μια μικρή γοργόνα, στο βάθος του γεμάτου με πλαστικά ωκεανού, προσπαθεί να κερδίσει την καρδιά του πρίγκιπά της και να μείνει άνθρωπος για πάντα. Πρέπει όμως πρώτα να τον διδάξει να αρχίσει να σέβεται το περιβάλλον.

Ο ΖΑΚΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΖΙΟΧΟ ΑÑOS TENGO

του Κωστή Παπάζογλου

Ο Ζακίνο, παίζοντας φουσαρμόνικα, θυμάται και αναπολεί. Ξεκίνησε από τη Νίκαια την 25η Μαρτίου του 1943 για να παρευρεθεί στη σαββατιάτικη προσευχή, στη συναγωγή της Λάρισας. Ένα τυχαίο γεγονός έμελλε να αλλάξει τη ζωή του.

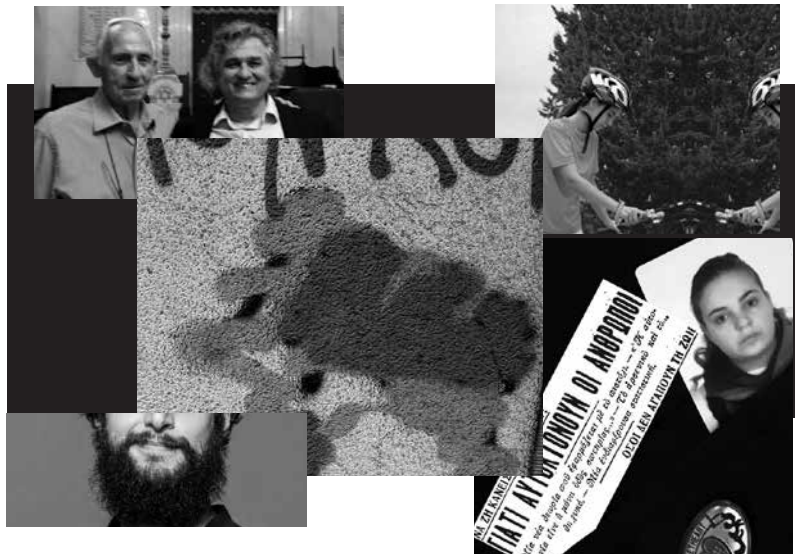
Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΡΩΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

του Λευτέρη Σταθάρα

Πώς ο εγκέφαλός μας επιλέγει τις λέξεις που ξεστομίζουμε; Γιατί αυτές κι όχι άλλες, παρόμοιες; Πώς ερευνούν οι επιστήμονες τη δραστηριότητα του εγκεφάλου; Πώς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτές τις πληροφορίες στην πράξη;

ΠΕΡΠΑΤΗΣΕ ΜΑΖΙ ΜΟΥ

της Τατιάνας Μύρκου

Περπάτησε μαζί μου. Δεν είμαστε φτιαγμένοι για να ζούμε σε ένα μόνο μέρος. Ήχοι και σκέψεις προσεκτικά διαλεγμένες για να μας «πηγαίνουν» όπου χρειάζεται.

«ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑ»: Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΥΠΟΥ

του Δήμου Βρούζα

Σε μια μυθοπλαστική, σουρεαλιστική συνέντευξη τύπου στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, η διεθνούς φήμης ανερχόμενη σκηνοθέτρια Σιμόν Λογοθέτης παρουσιάζει την τελευταία της ταινία, με τίτλο «Προορισμός Ευτυχία».

ΡΟΖΑ ΛΑΖΑΡΟΥ

της Μαρίας Μυλωνά

Κάτι κρυμμένο στην τσέπη μιας γυναίκας κρυφακούει τις «τελευταίες» της σκέψεις. Κουρασμένη από το βάρος της δικής της ταυτότητας, καθώς και από τα κοινωνικά στερεότυπα και τις νόρμες που την καταπνίγουν, ζητάει βοήθεια όπως μπορεί.

ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΣΤΑΝΤΑΛ / ΓΟΥΝΤΙ ΑΛΕΝ

των Χριστίνας Βουμβουράκη και Νίκου Ματενίδη

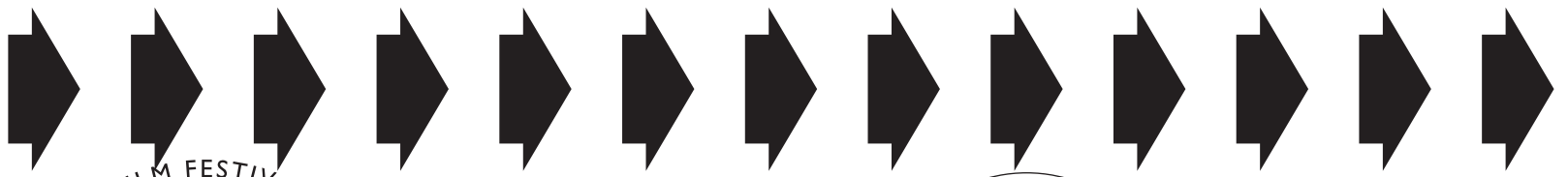
Όλα όσα συγκινούν, συναρπάζουν και εκπλήσσουν στην ταινία του Γούντι Άλεν Συμφωνίες και Ασυμφωνίες.

THE ONE FIERCE HEART

της Κωνσταντίνης Αργυροπούλου

Διαλογισμός δεν είναι αυτό που νομίζετε! Οι πιο συχνές ερωτήσεις περί διαλογισμού και μία απόπειρα απομυθοποίησής του, από δυο εκπαιδευτές που μοιράζονται τις δικές τους εμπειρίες.

ΔΔ

14

ΔΙΕΘΝΕΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

MTN

12

MEET
THE
NEIGHBORS

>> FF

11

>>Film
Forward

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ
ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΗΣ
ΧΡΟΝΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Π
PODCAST

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΑΚΟΥΣΕΤΕ;